

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

13. LISTOPADU 2005

Z obsahu:

Kristus, Boží služebník
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
25. října 2005
- strana 2 -

Noví svatí
Kajetán Catanoso
(1879-1963)
- strana 4 -

Rok Eucharistie skončil
Homilie Benedikta XVI.
z 23. října 2005
- strana 6 -

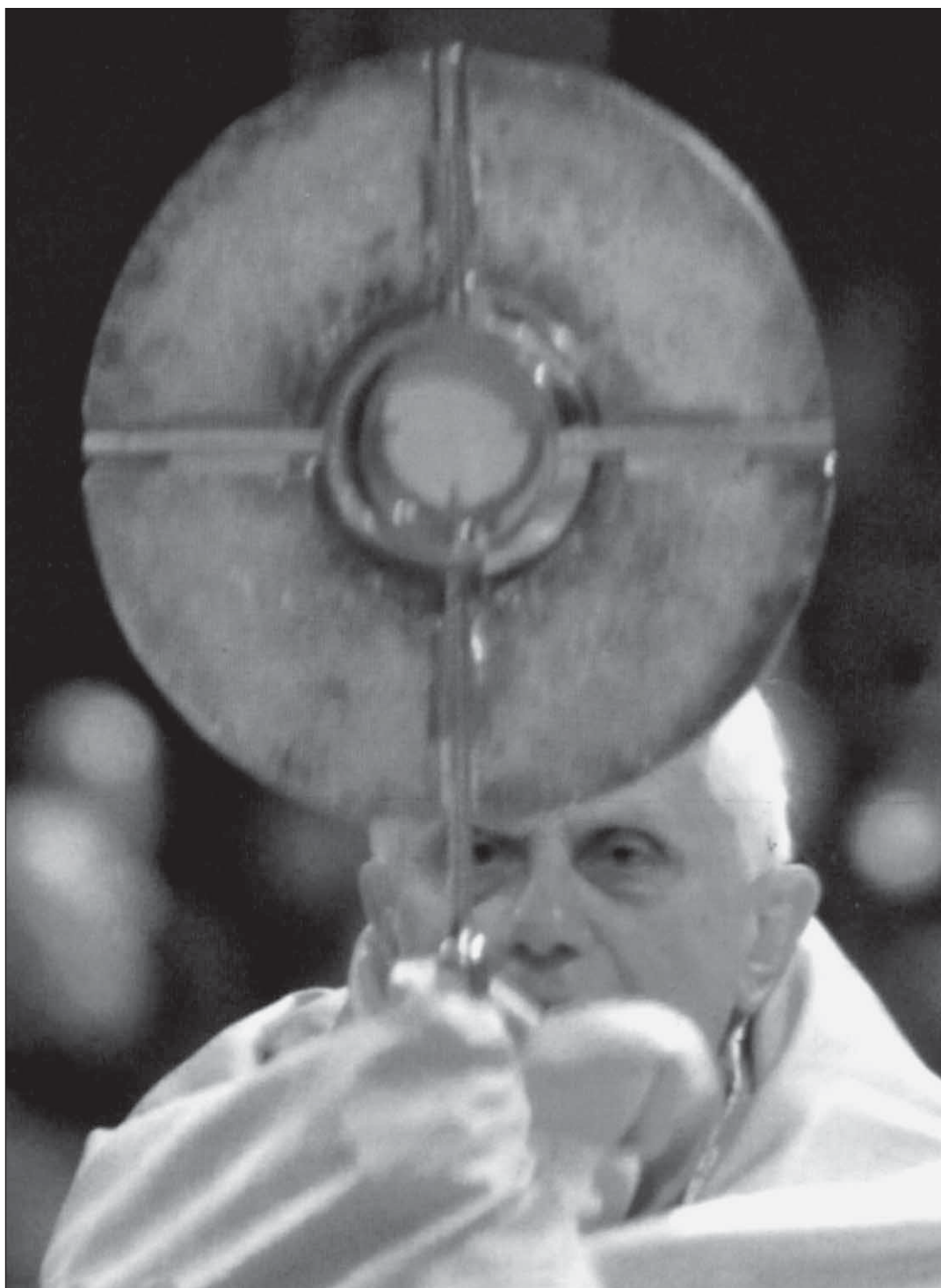
Duchovně zesílení
Řeckokatolická církev
na Ukrajině a smíření mezi
Východem a Západem
- strana 7 -

Bez Petra
by se Církev rozpadla
P. Bade, korespondent
časopisu Die Welt,
rozmlouvá s kardinálem
Meisnerem
- strana 8 -

K tématu „slepá náhoda“
Christof Gaspari
- strana 10 -

**Naléhavé volání:
Zachraňte rozum!**
Kardinál
Christoph Schönborn
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (32)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

EDITORIAL

Slovo evangelium se překládá jako radostná zvěst. Důvodem této radostnosti je nesmírný dar spásy, kterého se nám dostává díky výkupné oběti Božího Syna. Ale na stránkách evangelia se setkáváme také s líčením a výroky, které mají zcela evidentně daleko k radosti. Ježíš Kristus nám nejen oznámil příchod svého království, ale také vymezil nezbytné podmínky a požadavky, které toto království klade na své členy. Čím větší je to dar a vyznamenání patřit k národu vyvoleného království, tím větší a smutnější je také neštěstí být z tohoto království vyloučen. Poselství evangelia nelze chápat jako zvěst o nástupu bezstarostné radosti. Významu slova evangelium proto spíše odpovídá termín „dobrá novina“: poselství dobré a potěšující v tom, že se z něho jasně dovídáme, co je třeba dělat, abychom dosáhli Božího království, ale současně varující přede vším, co z tohoto království vylučuje. Právě o této skutečnosti hovoří božský Mistr často a zcela otevřeně, aby nikdo nebyl překvapen, jaké neštěstí ho postihne, jestliže pohrdne oním nesmírným darem, o kterém Boží zvěst hovoří. Zaslíbení nekonečné radosti tedy stále doprovází také její možný rub, její stejně nekonečný opak.

Dvě strany této mince nám ukazuje také dnešní Ježíšovo podobenství o služebnících, kterým byly svěřeny hřivny, aby s nimi hospodařili. Resumé tohoto obrazu je jasné: čím větší dar, tím větší odpovědnost za způsob, jakým s ním příjemce nakládá. Boží dar není důvodem k sebeuspokojení, ale posláním a výzvou zúročit ho k Boží slávě i k prospěchu bližních. Radost, která pramení z přijetí daru a poznání jeho velikosti, musí vyústit do vědomí odpovědnosti a závazku přičinit se cílevědomým úsilím také o jeho přiměřený výnos, který Dárce plným právem očekává.

Pokračování na str. 13

Kristus, Boží služebník

Při postupném sledování různých žalmů a kantik, které předkládá liturgie nešpor, vyslechli jsme ještě jednou nádherný a velmi významný hymnus, který svatý Pavel vložil do listu Filipánům (2,6-11).

Dvoji pohyb

Již minule jsme zdůraznili, že text obsahuje dvoji pohyb: sestupný a vzestupný. V prvním Ježíš Kristus sestupuje ze záře božství, která mu podle přirozenosti patří, a rozhodne se, že sestoupí až k pokoření *smrti na kříži*. Představuje se tak skutečně jako člověk a náš vykupitel, s opravdovou a úplnou účastí na naší skutečnosti bolesti a smrti.

Druhý pohyb, onen vzestupný, odhaluje Kristovu velikonoční slávu, když se po smrti zjevuje znovu v záři svého božského majestátu.

Otec, který přijal úkon Synovy poslušnosti ve vtělení a v umučení, nyní ho *povyšuje* svrchovaným způsobem, jak říká řecký text. Toto povýšení je vyjádřeno nejen skutečností, že je posazen po Boží pravici, ale také tím, že je Kristu dáno *jméno, které je nad každé jiné jméno* (v. 9).

V biblické řeči „jméno“ označuje pravou podstatu a specifickou funkci určité osoby, vyjevuje tak její vnitřní a hlubokou skutečnost. Synovi, který se z lásky ponížil až k smrti, uděluje otec nesrovnatelnou důstojnost, nevznešenější *Jméno*, jméno *Pán*, které patří samotnému Bohu.

Vyznání víry

A tak vyznání víry, které intonuje sborově nebe, země i posvěti v nejhlubší adoraci, je jasné a výmluvné: *Ježíš Kristus je Pán* (v. 11). V řeckém textu se praví, že Ježíš je Kyrios, což je titul nesporně královský, který v řeckém překladu Bible označoval jméno Boha zjevené Mojžišovi, jméno svaté a nevyslovitelné.

Na jedné straně je zde uznání všeobecné svrchovanosti Ježí-

še Krista, který přijímá hold všeho stvoření, které vidíme klečet v poddanosti u jeho nohou. Na druhé straně však vyznání víry prohlašuje, že Kristus existuje ve formě božské podstaty, a představuje ho tedy jako hodného klanění.

Oslavená poslušnost

Zmínka o pohoršení kříže (srov. 1 Kor 1,23) a ještě předtím o pravém lidství vtěleného

Slova (srov. Jan 1,14) se v tomto hymnu prolíná a vrcholí v události zmrtvýchvstání. Po obětní poslušnosti Syna následuje oslavná odpověď Otce, k němuž se připojuje hold lidstva a stvoření. Kristova jedinečnost vyplývá z jeho funkce jakožto Pána vykoupeného světa, který mu byl odevzdán pro jeho dokonalou poslušnost *až k smrti*. Plán spásy nachází v Synovi své dokonalé naplnění a věřící jsou pozváni – především v liturgii, aby ho vyznávali a žili z jeho plodů.

To je cíl, ke kterému vede christologický hymnus, o kterém Církev po staletí rozjímá, zpívá ho a pokládá za směrnici živo-

ta: *Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Ježíš Kristus* (Fil 2,5).

Oslavná báseň církevního Otce

Věnujme se nyní rozjímání, které o našem hymnu moudře sepsal sv. Řehoř Naziánský. Velký učitel církve IV. století v oslavné básni na Krista prohlašuje, že Ježíš Kristus se „nezbavuje žádné z podstatných složek své božské přirozenosti, a přesto mě zachránil jako léčitel, kte-

rá se sklání k zapáchajícím ranám. Je potomkem Davidovým, ale stvořil Adama. Nesl tělo, ale žil také mimo tělo. Byl zrozen z matky, ale z matky panenské; byl omezený, ale byl také nesmírný. Přijala ho stáj, ale hvězda k němu přivedla Mudrce, kteří přišli a přinesli mu dary a padli před ním na kolena. Jako smrtelník se dostal do zápasu s démonem, ale protože byl neporazitelný, přemohl pokušitele v trojím souboji... Byl obětí, ale také knězem; byl obětujícím, a přece byl Bůh. Obětoval Bohu svou krev a tím způsobem očistil celý svět. Kříž ho držel pozdviženého ze země, ale hřeby přibíty zůstal hřích... Odešel k mrtvým, ale povstal z pekla a vzkřísil mnoho těch, kteří byli mrtví. První příběh je vlastní lidské bídě, ale druhý se pojí k bohatství netělesné bytosti... Onu pozemskou podobu na sebe přijal nesmrtelný Syn, protože tě miluje.“ (Carmina arcana, 2: Collana di Testi patristici, LVIII, Řím 1986, s. 236-238)

*Bollettino Vaticano 26. 10. 2005
překlad -lš-*

Boží audit

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Kdo nemá, tomu bude
odňato i to, co má.*

Nedej si ujít vzácnou příležitost, kdy Pán pronese své poslední podobenství jakožto úvod k závažnému závěrečnému poselství, kterým uzavírá *všechny své řeči* ⁽¹⁾. To, s čím vystoupí bezprostředně před svým utrpením, se týká také toho nejpodstatnějšího: konečného zúčtování, na kterém závisí celá tvoje věčnost. Je to názorné poučení, že stejně jako s nekonečnou Boží laskavostí a slitovností musíš počítat také s jeho nejvyšší spravedlností. V zorném úhlu posledních věcí se může zásadně měnit pořadí všech hodnot.

V prvé řadě je potřebné, abys zaujal správný vztah k sobě a neřídil se přitom pouze svým zdáním nebo přáním, ale ujištěním toho, který tě stvořil a který tě vždy vidí v pravém světle. Je tomu ve skutečnosti tak, že všechno, co jsi a co máš, jsi dostal jen do své správy. Božský Hospodář tě tak poctil svou důvěrou: jsi pozván spolupracovat na rozmnožení Božích darů. Tvé hřivny nejsou totiž určeny jen pro tebe, nedostals je proto, aby ses mohl samolibě srovnávat s těmi, kteří dostali méně než ty. Rozhodující není, kolik ti bylo svěřeno, ale všechno bude záležet na tom, jak se svěřeným pokladem naložíš.

Součástí božského věna je také dar, který bys měl ocenit nejvýše: dává ti možnost a příležitost stát se mu podobným v jeho štědrosti a dobrotivosti. Svými dary ti Pán vytvořil příležitost, aby ses mohl chovat k druhým tak, jak on se zachoval k tobě.

S tvými hřivnami a jejich výnosem se počítá v ekonomii spásy. Někde v tvé blízkosti nebo i daleko od tebe, v současné době či někde v budoucnosti nebo minulosti jsou bližní, kteří potřebují plody tvých hřiven a podle Božího plánu na ně oprávněně čekají.

Sám nebeský Otec je chce obdarovat a vybral si k tomu právě tebe za svého společníka a prostředníka. Jestliže své hřivny necháš ležet ladem, jestliže je zakopeš a umrtvíš, zklameš Boží důvěru a také očekávání těch, kteří právě výnos z tvého podílu nutně potřebují.

Má-li Boží láska a milosrdenství obdarovat potřebné, musí jeho spravedlnost dbát o to, aby svěřené hřivny nepřicházely nazmar. Nesmíš se proto divit, když volá k odpo-

vědnosti všechny, kteří svou pohodlností, netečností a především sobectvím vytvářejí překážky v rozdělování Božích darů a brzdí jejich koloběh. S mírou svěřených statků roste i odpovědnost za jejich správu a plně uplatnění. Tomu, kdo se vynasnaží, aby splnil Hospodářovo očekávání, dostane se také zasloužené odměny. Kdo se svým přičiněním ztotožnil s Pánem v jeho velkodušné lásce a štědrosti, dostane také účast na nekonečné radosti Boha, který je blažený právě svou láskou.

Jestliže však necháš své hřivny ležet ladem, ochudil jsi své bratry o Boží dary. Vezmi si poučení z přísných slov, kterými Hospodář kárá a odsuzuje nedbalého a pohodlného správce. **Nestačí nedělat nic zlého.** Jaký by byl užitek z tvého života, kdybys sice dbal zákazů Desatera, ale přitom žil jen sobecky pro sebe? Důvěra, kterou tě poctil Otec, znamená povolání k tomu, abys také **konal to, co je dobré.** Jen tak můžeš být *dokonalý, jako je dokonalý tvůj Otec* ⁽²⁾.

Ať už jsi obdarován hřivnami hojně nebo málo, vždy ti to stačí k tomu, abys druhým prokazoval služby lásky. Neoplyváš-li hmotnými statky, máš k tomu své hřivny. Jak s nimi nakládáš? Snažíš se je poznat, zušlechťuješ je svou pílí a rozvíjíš k radosti a prospěchu svých bratří a k slávě nebeského Otce?

Jednou z nejvzácnějších hřiven, kterou obdrželi všichni, je **dar času**, se kterým je třeba pečlivě hospodařit. Minuta za minutou přepadává nenávratně do věčnosti buďto využita a zhodnocena k dobrému, nebo promarněna či dokonce hříšně utracena. Jakou budou mít při účtování hodnotu nekonečné hodiny strávené nečinně u podívané, která nepovznáší, ale otupuje? Bude při konečném auditu spokojen Pán s tím, jak hospodaříš se svým intelektem, jak cvičíš a posiluješ svou vůli, jak pečuješ o své zdraví, jak upevňuješ svou zdatnost, pohotovost, vytrvalost, trpělivost, zručnost, a to vše především ve službě bližním? Nebeský Hospodář ti může také svěřit jinou mimořádně cennou hřivnu: hřivnu **bolesti a utrpení**. Umíš ji docenit a učíš se, jak s ní hospodařit, aby přinášela opravdový užitek, pro který je určena?

Obrať se s důvěrou na božského Mistra a požádej ho, aby s tebou provedl předběžnou bilanci tvých hřiven a výnosu, který pod tvou správou přinášejí. On ti pomůže odpovědně zvážit, zda není na čase, abys vnesl do svého smýšlení a způsobu života a práce nový lepší řád a promyšleněji využíval času i svěřených darů. *Jen tomu, kdo má, bude*

Liturgická čtení

1. čtení – Př 31,10–13.19–20.30–31

Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu, po všechny dny svého života. Shání vlnu a len, pracuje radostnou rukou. Svými rukama sahá po kuželi, její prsty se chápou vřetena. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi. Půvab zklame, krása prchne, zato žena, která ctí Hospodina, zaslouží si chválu. Dejte jí z výtěžku jejich rukou, neboť u bran ji chválí její díla.

2. čtení – 1 Sol 5,1–6

Co se týká času a chvíle (příchodu Páně), není třeba, bratři, abychom vám o tom psali. Víte totiž sami velmi dobře, že onen den Páně přijde jako zloděj v noci. Až budou lidé říkat: „Je pokoj a bezpečí,“ tu na ně znenadání přitrhne záhuba jako porodní bolesti na těhotnou ženu. Nebudou moci jim uniknout. Ale vy, bratři, nejste ve tmě, že by vás ten den překvapil jako zloděj. Vy všichni jste přece synové světla a dne, noc ani tma nemá nad vámi právo! Nesmíme se tedy oddávat spánku jako ostatní, ale naopak: zůstaňme bdělí a střizliví.

Evangelium – Mt 25,14–30

Ježíš řekl svým učedníkům toto podobenství: „Jeden člověk se chystal na cesty: zavolal si služebníky a svěřil jim svůj majetek. Jednomu dal pět hřiven, druhému dvě a třetímu jednu, každému podle jeho schopností, a odcestoval.

Ten, který dostal pět hřiven, hned šel, podnikavě jich využil a vyzískal pět dalších. Stejně i ten, který dostal dvě, vyzískal dvě další. Ale ten, který dostal jednu, šel, vykopal v zemi jámu a peníze svého pána ukryl.

Pokračování na str. 14

přidáno. Kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. Uvědom si, že o skutečném výnosu tvých hřiven budou vypovídat ti, kteří jejich užitek pocítili nebo na něho marně čekali. Nenajde-li se nikdo, kdo by ho mohl dosvědčit, protože hřivny zůstaly zahrabány, může se ti stát, že budeš připočten k *neužitečným služebníkům*. To by bylo velice smutné konstatování jak pro tebe, tak pro tvé drahé.

Jsi přece syn světla, neoddávej se proto spánku, aby na tebe nepřitrhla záhuba. Blaže každému, kdo se bojí Hospodina, kdo kráčí po jeho cestách!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 26,1;

⁽²⁾ srov. Mt 5,48; ⁽³⁾ resp. žalm 127

Noví svatí

KAJETÁN CATANOSO (1879-1963)

Kajetán Catanoso se narodil 14. února 1879 v katolické rolnické rodině v Chorio di San Lorenzo v diecézi Reggio Calabria. Ten-
týž den byl pokřtěn a roku 1882 přijal svátost biřmování.

Již jako desetiletý pocítoval touhu po kněžském povolání a vstoupil do malého arcibiskupského semináře v Reggio.

Kněžské svěcení přijal z rukou kardinála Genara Portanovy 20. září 1902. Při té příležitosti projevil veřejně předsevzetí být důstojným služebníkem Krista a prosil své rodiče a přátele o modlitbu, aby ho Srdce Ježíšovo přivedlo ke svatosti. Učinil slib, že se nedopustí dobrovolně žádného hříchu a bude celý svůj život prožívat v Boží přítomnosti.

Farářem v Pentidattilo

Po dobu dvou let byl prefektem v semináři. Pak roku 1904 byl jmenován farářem v Pentidattilo, malé obci v oblasti Aspromonte, kde kvetla chudoba, negramotnost a náboženská nevědomost a kde lid v tichosti prožíval drama vyhoštěnců žijících často pod útlakem. Catanoso se nezdržoval pastoračním a sociologickým teoretizováním a věnoval se ihned plně poslání pastýře tím, že se stal pro všechny vším. Sdílel strádání, nepříjemnosti, radosti i strasti svého lidu.

Lidé v něm brzy objevili jeho otcovské charisma a zcela spontánně mu začali říkat „padre“ – otec a toto pojmenování ho neopustilo, protože vyjadřovalo lépe než jakékoliv jiné jeho kněžskou a pastýřskou osobnost.

Pilně hlásal Boží slovo a vyučoval křesťanské nauce, byl příkladem při slavení božských tajemství, vytrvalý ve službě zповědníka, velkodušně pomáhal potřebným rodinám, staral se pečlivě o nemocné. Pro děti, které nemohly docházet do veřejných škol, otevřel večerní školu, ve které zdarma vyučoval.

Spolupracoval se sousedními faráři při hlásání Božího slova a přísluhování svátostmi.

Misionář Svaté Tváře

V Pentidattilo byl jako zapálený úctou k tváři trpícího Spasitele. Zcela se oddal poslání šířit tuto úctu mezi lidem a získával kněze i laiky pro apoštolát pokání a smíru za hříchy, zvláště za rouhání a znesvěcování svátečních dnů. Říkal: „Svatá Tvář je můj život. Ona je moje síla.“ A také: „Ježíš potřebuje mnoho Veronik kvůli hříchům rouhání a svatokrádeží a potřebuje mnoho Cyrenských pro stále těžší kříž těch nejchudších, kteří jsou bez posily a bez pomoci.“ Šťastnou intuicí spojil tuto

úctu s eucharistickou zbožností. V tomto směru říkal: „Úcta ke Svaté Tváři se soustřeďuje ve svaté Veroniciňě roušce, do které vtiskl náš Pán svou nejdražší krev a rysy své božské tváře. Je to nejvzácnější relikvie, jakou Církev uchovává a kterou uctíváme. Ale chceme se klanět reálné Ježíšově tváři, nikoliv pouhému obrazu, a tuto tvář nacházíme v božské Eucharistii, kde se pod bílým závojem Hostie s Tělem a Krví Ježíše Krista skrývá také Tvář našeho Pána.“ A protože je Kristus přítomen také v každém člověku, který trpí, usiloval, aby vrátil obraz Stvořitele na tvář všech, kteří ho ztratili hříchem.

V roce 1918 se stal misionářem Svaté Tváře tím, že se dal zapsat do arcibratrstva v Tours. Následující rok založil v Pentidattilo Zbožné sdružení Svaté Tvá-

ře a později začal vydávat zpravodaj, který šířil tuto úctu.

Iniciátor Díla chudých kleriků

Protože byl přesvědčen, že duchovní a mravní obroda lidu v Kalábrii není možná bez kněžské pastorační aktivity, podnítil vznik Díla chudých kleriků, které mělo za cíl zajistit pro mladé lidi, kteří jsou bez prostředků, aby mohli dosáhnout kněžského stavu. „Vyzýváme k mobilizaci všechnu naši energii, abychom dali Církvi mnoho svatých kněží a pomáhali povoláním mezi chudými, a to především na našem venkově, kde je mnoho nejkrásnějších květů, které čekají na zbožnou ruku, která by je utrhl a zasadila do Pánovy aureoly. Není tedy málo povolání, jak opakují někteří, kteří mají srdce zavřené před velkodušností.“ A dodával: „Docela rád bych proměnil všechnu svou krev v slzy, kdybych touto obětí mohl pomoci chudým povoláním, která v budoucnosti zmenší pláč Církve, Matky duší, a posílit kněžskou službou tak četné duše, které pláčou.“

Pastorační úsilí v Reggio Calabria

V letech 1921-1940 byl farářem v Reggio v kostele Očišťování Panny Marie (nazývané také Candelora - Hromniční), kde za pomoci kněžského spolubratra Dona Pasqualina rozvinul velice intenzivní a širokou aktivitu. V jeho úkolech zaujímaly místo evangelizace, katecheze, lidové misie, eucharistická úcta, služba ve zповědníci, péče o chudé, nemocné a pronásledované kriminálními skupinami, dílo kněžských povolání a přijímání všech, kteří u něho hledali pomoc. Nikdy nekladl meze své apoštolské horlivosti, a to ani tehdy, když mu nadřízení svěřili další úkoly, často velmi zatěžující: funkci ředitele arcibiskupského semináře (1922-1949), službu kaplana spojených nemocnic (1922-1933), zповědníka ve věznicích (1921-1950), peni-

Sv. Kajetán Catanoso

tenciárního kanovníka v katedrále (1940–1963), ředitele Zbožného sdružení Svaté Tváře, které bylo přeneseno z Pentidattila do Reggia dekretem arcibiskupa v Salernu.

Zakladatel sester Veroniky od Svaté Tváře

V době působení v Aspromonte přišel Catanoso do styku s velmi obtížnými sociálními a náboženskými situacemi. Napsal: „Již v roce 1920, když jsem navštěvoval mnohá místa ztracená v kalábrijských horách a kázal takřka ve všech farnostech arcidiecéze, cítil jsem úzkost u srdce při pohledu na tolik nevinných dětí vystavených zkáze, tolik mladých lidí bez vedení a bez životní orientace, tolik chudičkových a okradených kostelů a svatostánků bez náležité vyzdobení. Kněze trpící a bez pomoci.“ Začala u něho krystalizovat myšlenka uvést v život ženskou řeholní společnost, která by propagovala úctu ke Svaté Tváři a přinášela posilu a pomoc těm nejpotřebnějším kněžím ve ztracených a opuštěných farnostech. V roce 1934, povzbuzen také sv. Luigim Orione, který byl odedávna jeho přítelem, založil Veroniky od Svaté Tváře, které v roce 1953 kanonicky schválil arcibiskup Giovanni Ferro a později i Svatý stolec. On sám říkal, že tyto sestry mají být „lidem, který umí mluvit k vlastnímu lidu, který miluje Pána ve vsí prostotě, který se neptá, zda v krajině, kam je poslán, je dům nebo zahrada. Lid, který nic nepožaduje, který se obětuje a trpí, který pomáhá Církvi.“ A dodává: „Vaše místo je to, které všichni odmítají, mezi nejchudším a nejpokornějším lidem.“ Podle těchto zásad vedl svůj institut a pomáhal překonávat nemalé těžkosti při jeho šíření do různých farností v diecézi Reggio i jinde.

Pánův chrám

Aby podpořil rozvoj a svěžest té úcty, která byla hybnou pákou jeho spirituality a jeho apoštolá-

Sv. Kajetán Catanoso

tu, navrhl stavbu chrámu zasvěceného Svaté Tváři. Smrt ho překvapila dříve, než mohl vidět jeho realizaci. Ale Prozřetelnost mu dopřála mnohem více. Dovolila mu, aby byl ve své osobě duchovním chrámem Páně (srov. 2 Kor 6,26) a skutečnou živou svatyní pro celé město Reggio.

Obraceli se na něho s důvěrou arcibiskupové, kněží, sestry, seminaristé i laici a se všemi jednal s něžností a srdečností. Nikdy nedolomil nalomenou třtinu a neuhasil doutnající knot (srov. Mt 12,20); naopak – všem dodával odvahy, aby chválili Boha svým životem a dobrem vítězili nad zlem.

S chudými a pro chudé

Jako pravý misionář evangelia se neomezil na to, že posvě-

coval sám sebe, ale slovem, spisy a skutky vydával zářivé svědectví věrnosti Kristu a šířil pokojnou a progresivní mobilizaci duší a zapojoval je konkrétně do pokorného úsilí na zlepšení náboženských podmínek v Kalábrii. Nebyl lhostejný ani k sociálnímu zlu, které je přirozeným následkem hříchu. Proto vši silou lásky a pokory usiloval vrátit chudým jejich důstojnost a vykořenit ze společnosti všechno, co odporuje Božímu plánu.

Ústřední místo Eucharistie a mariánské úcty

Rozvíjel svůj vnitřní duchovní život a dařilo se mu sladit práci pro duše s láskou k usebranosti a k modlitbě.

Každodenní mše svatá a časté adorace Nejsvětější Svátosti

Tělo sv. Kajetána Catanosy je vystaveno v prosklené schráně

Oltární byly duší jeho kněžství a oporou jeho apoštolátu. Důležitým dokladem ústředního místa, jaké měla Eucharistie v jeho životě, je „Eucharistická kněžská hodina“, příručka, kterou publikoval poprvé v roce 1915. Praktikoval sebeoběti, pokání a umrtvování. Přijímal s trpělivostí nemoci a slepotu, která ho postihla na konci života. Nejen že se vystříhal pozorně každé formy hříchu, ale byl neúnavným šířitelem apoštolátu dostiučinění. On sám v roce 1923 se nabídl Srdci Ježíšovu jako oběť a toužil tak doplnit na svém těle, co schází do plnosti Kristových útrap (srov. Kol 1,24). Živil prostou a horoucí úctou k Panně Marii, kterou vyzářoval mezi sestrami i mezi lidem.

Již od dětství se naučil každodenní modlitbě růžence a vytrval v ní až do smrti. Růženec měl stále ve svých rukou.

Smrt

Ani ve stáří, nakolik mu to bylo možné, neopouštěl své kněžské a pastorační úkoly a přitom se s velkým klidem připravoval na konečné setkání s Bohem. V poslední nemoci často zajásal radostí a zvolal: „Jak krásný je Pán! Jak krásný je Pán!“

Posílen svatými svátostmi zesnul svatě 4. dubna 1963 v Reggio v mateřinci kongregace, kterou založil.

Klérus a lid, kteří ho pokládali za světce, účastnili se ve velkém počtu jeho pohřbu. Hlavním celebrantem byl arcibiskup, který ho velice dobře znal a mohl o něm říct: „Otec Catanoso byl tím nejzbožnějším knězem, který vždy svým dlouhým životem učil, jak máme milovat Pána a sloužit mu.“

Jan Pavel II. ho prohlásil blahoslaveným 4. května 1987. A Benedikt XVI. ho zapsal 23. října 2005 do seznamu svatých.

*Z L'Osservatore Romano
přeložil-lš*

Rok Eucharistie skončil

Homilie Benedikta XVI. z 23. října 2005

V tuto 30. neděli během roku je naše eucharistická slavnost obohacena různými důvody k dikůvzdání i k prosebné modlitbě. Současně se nacházíme na konci Roku Eucharistie a řádného shromáždění biskupů, které je věnováno eucharistickému tajemství v životě a poslání Církve, a prohlásili jsme také pět blahoslavených za svaté: biskupa Josefa Bilczewského, kněze Kajetána Catanosu, Zikmunda Gorazdowského, Alberta Hurtada Cruchagu a kapucinského bratra Felixe z Nikosie. Kromě toho dnes slavíme misijní neděli, která se vrací každoročně a probouzí v církevním společenství vždy znovu zájem o misie. S radostí pozdravuji všechny přítomné, především synodální otce, pak také poutníky spolu s jejich pastýři, kteří přišli z různých zemí, aby oslavili své nové svaté. Dnešní liturgie nás zve, abychom rozjímali o Eucharistii jako prameni svatosti a duchovní stravy pro naše poslání ve světě: tento nejvyšší dar a tajemství nám ukazuje plnost Boží lásky a sdílí ji s námi.

Boží slovo, které právě zaznělo v evangeliu, nám připomíná, že v lásce je obsažen velký Boží zákon. Dvojitý příkaz lásky k Bohu a k bližním obsahuje v sobě dva aspekty jediné dynamiky srdce a života. Ježíš tak přivádí k plnosti starozákonní Zjevení, ale nikoliv tak, že by zaváděl nové přikázání, nýbrž tak, že v sobě samém a ve svém spásném působení uskutečňuje novou syntézu velkých slov Starého zákona: *Budeš milovat Pána, svého Boha, celým srdcem..., budeš milovat svého bližního jako sám sebe* (srov. Dt 6,5; Lv 19,18). V Eucharistii poznáváme svátost živé syntézy Zákona: Kristus nám světuje v sobě samém plné uskutečnění lásky k Bohu a lásky k bratrům a sestram. A tuto lásku s námi sdílí,

když se sytíme jeho Tělem a jeho Krví. Pak se i v nás může uskutečnit to, co píše sv. Pavel Solunánům v dnešním druhém čtení: *Odvrátili jste se od model, abyste sloužili Bohu živému a pravému* (1 Sol 1,9). Toto obrácení je počátkem cesty ke svatosti, protože křesťan je povolán, aby ji uskutečňoval ve svém životě. Svatý je každý, kdo je tak velice fascinován krásou Boha a jeho dokonalou pravdou, že je tím sám stále více proměňován. Je ochoten pro tuto pravdu a krásu zřít se všeho, i sebe samého. Stačí mu Boží láska, kterou prožívá v pokorné a nezištné službě bližním, zvláště těm, kteří mu to nemohou oplatit. Opravdu prozřetelností je v tomto směru skutečnost, že Církev dnes všem svým členům ukazuje pět nových světců, kteří živeni Kristem, živým chlebem, se obrátili k lásce a jejím rysům propůjčili celý svůj život. V různých situacích a rozličnými charismaty milovali celým srdcem Pána a bližního jako sami sebe, takže *jsou vzorem pro všechny věřící* (srov. 1 Sol 1,6n).

Svatý Josef Bilczewski byl mužem modlitby. Mše svatá, modlitba hodin, rozjímání, růženec a jiné formy zbožnosti utvářely jeho denní běh. Zvláště dlouhý úsek času byl věnován eucharistické adoraci.

Také svatý Zikmund Gorazdowski se proslavil slavením Eucharistie a eucharistickou adorací. Život oddanosti Kristu ho posílal k nemocným, chudým a potřebným.

Milovat budeš Pána, svého Boha, celým svým srdcem... a svého bližního jako sám sebe (Mt 22,37.39). To byl životní program svatého Alberta Hurtada, který se snažil ztotožnit s Pánem ve stejné lásce k chu-

dým. Vychován v Tovaryšstvu Ježíšovu a zakořeněn v modlitbě a eucharistické adoraci dal se Kristem dovést k aktivnímu kontemplativnímu životu. V lásce a v plné odevzdanosti do vůle Boží nacházel sílu k apoštolátu. Založil El Hogar de Cristo pro potřebné a bezdomovce tak, že jim nabídl rodinné prostředí a lidské teplo. Ve své kněžské službě se vyznačoval svou prostotou a svou otevřeností pro druhé a stal se tak živým obra-

zem Mistra *dobrotivého a pokorného srdce*. Na konci života za těžkých bolestí v důsledku své nemoci měl ještě sílu opakovat: „Jsem spokojen, Pane, jsem spokojen,“ a tak vyjadřoval svou radost, která ho provázela po celý život.

Svatý Kajetán Catanoso byl milovník a apoštol svaté Kristovy tváře. „Kristova tvář je můj život,“ říkával. Ve šťastné intuíci spojoval tuto lásku s eucharistickou zbožností. Vyjadřoval to takto: „Když se chceme klanět pravé Kristově tváři, nacházíme ji v božské Eucharistii, kde se skrývá za bílým závojem Hostie tvář našeho Pána.“ Každodenní mše svatá a častá adorace Nejsvětější Svátosti oltářní byly duší jeho kněžství: s horoucí a neúnavnou apoštolou láskou se věnoval kázání, kateche-

zi, službě zpovědníka, chudým, nemocným, péči o kněžská povolání. Sestrám sv. Veroniky od Božské Tváře, které založil, dal ducha lásky, pokory a oběti, který oživoval celý jeho život.

Svatý Felix z Nikosie rád opakoval ve všech situacích, radostných nebo smutných: „Je to z lásky k Bohu!“ Tak můžeme pochopit, jak intenzivní a konkrétní byl jeho prožitek lásky k Bohu, která se v Kristu zjevila lidem. Tento pokorný bratr kapucín, slavný syn Sicílie, zdrženlivý, kající a věrný těm nejlustnějším projevům františkánské tradice, byl postupně stále více formován láskou k Bohu, kterou proměnil a žil jako lásku k bližním. Bratr Felix nám pomohl odhalit cenu malých věcí, které zvyšují hodnotu života, a učí nás chápat smysl rodiny a služby bratřím tím, že nám ukazuje, že pravá a trvalá radost, po které touží srdce každé lidské bytosti, je ovocem lásky.

Milí a ctihodní synodální otcové, po tři týdny jsme společně prožívali atmosféru obnovené eucharistické horlivosti. Chtěl bych spolu s vámi a celým episkopátem předat bratrský pozdrav biskupům církve v Číně. S živou bolestí jsme prožívali neúčast jejich zástupců. Chtěl bych přesto čínské biskupy ujistit, že jsme jim a jejich kněžím a věřícím nablízku v modlitbě. Cesta utrpení jejich pastorační péče o svěřené obce je přítomná v našem srdci: nezůstane bez ovoce, protože se spoluúčastní na velikonočním tajemství ke slávě Otce. Práce synodu nám dovolila prohloubit hlavní aspekty tajemství, které je Církvi dáno od jejího počátku. Rozjímání o Eucharistii musí být pobídkou pro všechny členy Církve a především pro kněze jako služebníky Eucharistie, aby zůstali věrní svým závazkům. Na slavení a adoraci eucharistického tajemství se zakládá celibát, který kněží přijali jako znamení nerozdělené

lásky k Bohu a k bližním. I pro laiky musí být eucharistická spiritualita vnitřním motorem ke každé činnosti, neboť mezi vírou a životem zaměřeným ke křesťanskému oduševnění světa není přípustný žádný rozpor. Jak bychom mohli nyní, když Rok Eucharistie dospěl ke svému konci, nevzdávat Bohu díky za tak četné dary, které v této době udělal Církvi? A jak bychom mohli nepřijmout výzvu milovaného papeže Jana Pavla II. – „opět vycházet z Krista“? Jako učedníci z Emauz, zapálení slovem Zmrtvýchvstalého a osvětlení, protože poznali jeho živou přítomnost při lámání chleba, bez otálení se vrátili do Jeruzaléma a stali se hlasateli zmrtvýchvstalého Krista, tak i my se nyní vydejme na cestu, oduševnění živoucím přáním svědčit o tajemství této lásky, která dává světu naději.

V této eucharistické perspektivě přistupuje k nám dnešní misijní neděle, které ctihodný služebník Boží Jan Pavel II. dal k úvaze následující téma: „Misie, chléb lánaný pro život světa.“ Když křesťanské společenství slaví Eucharistii, zvláště v neděli, pokaždé si více uvědomuje, že oběť Kristova je „za všechny“ (Mt 26,28) a Eucharistie nutí křesťana, aby byl pro druhé „nalámaný chlebem“, aby se zasazoval za bratrštější a spravedlivější svět. I dnes stále volá Kristus při pohledu na zástupy ke svým učedníkům: *Dejte vy jim jíst* (Mt 14,16), a tak v jeho jménu hlásají a dosvědčují misionáři evangelium, někdy i s obětí vlastního života. Milí přátelé, my musíme vycházet všichni znovu od Eucharistie. Kéž nám Maria, eucharistická Žena, pomáhá, abychom byli do ní zamilováni. V poslušnosti k působení Ducha a v pozornosti k nouzi bližních se Církve stále více stává majákem pravé radosti a naděje a uskutečňuje své poslání jako „znamení a nástroj jednoty celého lidského rodu“ (LG 1).

Bollettino Vaticano
23. 10. 2005

Duchovně zesílení Řeckokatolická církev na Ukrajině a smíření mezi Východem a Západem

Ukrajina je hluboce křesťanskou zemí, zemí mučedníků. Její řeckokatolická církev zaplatila vysokou daň krve. Stalin ji chtěl zničit, nechal zemi hladovět, miliony zemřely. Po válce vedl dále zničující tažení. Církev spojená s Římem byla r. 1946 rozbita a násilně začleněna do pravoslavné. Kláštery, sirotčince, školy a sdružení byly zrušeny. Jediným útočištěm zůstaly na venkově lesy a ve městech sklepy. Tam se

Komplex budov nového semináře

věřící pevně drželi Krista a jeho zástupce. Jen z biskupství Lvov bylo zavlčeno na Sibiř 250 000 věřících, v celé západní Ukrajině to bylo půl milionu. Desetitisíce věřících, tisíce kněží, řeholních sester, mnichů a biskupů skončilo mučednickou smrtí. Byla to však setba křesťanství pro třetí tisíciletí. Protože z krve prosycené půdy řeckokatolické církve vyrašilo mnoho povolání. Ta jsou duchovní páteří země.

Řeckokatoličtí věřící jsou na Západě téměř neznámí. Jejich význam je však třeba hodnotit velmi vysoko. Jako následek památného setkání M. Gorbačova s Janem Pavlem II. zastavil SSSR 1. prosince 1989 represálie proti řeckokatolické církvi na Ukrajině a vymezil jí opět zákonné místo. Dnes patří k ukrajinské řeckokatolické církvi 5,5 mil. věřících, o které pečuje duchovně 2051 kněží. Největší a nejvýznamnější církev sjednocená s Římem má 3 328 farností, 2 721 kostelů a 92 klášterů. Oficiální zastoupení má v Rusku, v pobaltských zemích, v západní Evropě, Severní a Jižní Ame-

rice a Austrálii. Jan Pavel II. navštívil Ukrajinu a myslel přitom na Rusko a na smíření s pravoslavnou církvi. V tomto procesu směrem k jednotě může sehrát řeckokatolická církev významnou zprostředkující úlohu. Stojí jednou nohou v byzantském ritu, ve východním světě, a druhou nohou uznáním primátu Říma v západním. Přirozeně nedůvěra moskevského patriarchy je veliká. Ale porozumění s pravoslavnou církvi na Ukrajině je velké, snad také proto, že církve na Ukrajině jsou tradičně značně nacionalistické. To může zprostředkující roli poněkud relativizovat. Ale Řím očekává s důvěrou, že Moskva svůj postoj přehodnotí. Proto dodává Řím řeckým katolíkům také odvahu.

Odvaha tu je a nechybí ani příslib konkrétní pomoci ze strany katolické církve. Naopak mezinárodní katolická pomocná organizace „Kirche in Not“ vždy stála za utlačovanou řeckokatolickou církvi, a to i v době pronásledování. P. Werenfried van Straaten s pohledem na budoucnost slíbil dřívější i nyníjší hlavě církve pomoc při výstavbě semináře. Tento seminář pro 470 kandidátů kněžství stojí nyní před dokončením, hlavní část byla slavnostně vysvěcena. 225 seminaristů prošlo v působivém procesu z dosavadního semináře na nové místo ulicemi Lvova až do čtvrti, kde stojí nová stavba. Oni jsou duchovní budoucnost Ukrajiny. Kirche in Not investovala do tohoto semináře více než čtyři miliony euro. Byla to také investice do jednoty mezi Východem a Západem.

Der Fels 10/2005
Překlad -lš-

Procesi seminaristů do nového semináře v Lembergu

Svěcení nového kostela v komplexu semináře – třináct biskupů se svým patriarchou

Bez Petra by se Církev rozpadla

P. Bade, korespondent časopisu Die Welt,
rozmlouvá s kardinálem Meisnerem

Prvním svatořečením Benedikta XVI. a dlouhým dokumentem biskupů skončil synod Eucharistie a ekumena. Můžete shrnout jeho výsledky?

Nejsem schopen přehlédnout, jaké výsledky bude synod mít. Papeži byl předán celý materiál a on z návrhů synodu vypracuje tzv. postsynodální list. Bude to svým způsobem příručka, kterou dostanou křesťané do ruky, jakým způsobem bude ve farnostech nově akcentovat a žít Eucharistií. Velkým ziskem je již to, že jsme mohli být tři týdny spolu se zástupci biskupů z celého světa. Že jsme se spolu modlili, že jsme spolu hovořili. To je důležitá souvislost.

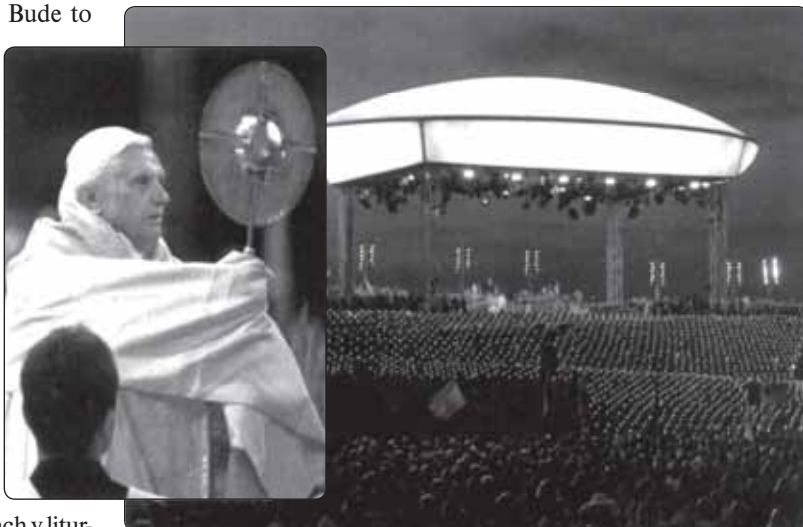
Při důležitých otázkách v liturgických a teologických diskusích jsem si vždy říkal: Jaké štěstí, že máme primát papeže! Jinak by se všechno rozpadlo. To je možné takřkajíc uchopit rukama: bez Petra by se Církev rozpadla. Jeho úřad je požehnáním pro nás všechny. Papežský úřad nám dává možnost svobodně a bez zábran diskutovat o našich problémech a pak si říct: - Teď to dáme papeži do ruky. On prozkoumá, co je v jednotlivostech možné. Protože on nám dal živý příklad poslušnosti vůči Božimu slovu.

Nové kompendium katolické církve pojednává také o Eucharistii v 23 otázkách na 5 stranách. Co mohl synod s 256 biskupy ze 118 zemí za tři týdny k tomuto stavu poznání ještě získat?

Já jsem se divil, že Jan Pavel II. udělal Eucharistii synodálním tématem poté, co toto téma bylo v posledních letech hlavním tématem jeho hlásání až po slavnou *Ecclesia de Eucharistia*.

Abychom zůstali v obrazu, zdálo se mi, že toto pole je už dostatečně obděláno. Že teď půjdeme po strništi a budeme počítat ary, které zůstaly ladem. Ale jak ukázal synod, nebylo tomu tak. Protože i ve velké katolické církvi existuje nepříhodná doba. V Evropě a v Německu máme

O svatém faráři z Arsu se vypráví: Když po svatém proměňování držel v rukou konsekrovanou Hostii, řekl: „Kdybych nyní věděl, že přijdu do pekla, nedal bych Tě z ruky. Musel bys do pekla se mnou a tak by se peklo stalo nebem.“ To je pravá víra ve shodu času. To je Ježíš. A to

např. liturgické hnutí. Ale jinde je tomu jinak.

A nám všem se ukázalo, že ne všichni mají transsubstanciace tak zcela v povědomí, že v Eucharistii máme co do činění skutečně s konkrétním Ježíšem Kristem, přímo s jeho božstvím a lidstvím. Transsubstanciace je proměnění celé podstaty chleba do podstaty Kristova těla a podstaty vína do podstaty jeho krve. Zde se dostáváme skutečně do stejného času a stejného prostoru s Ježíšem.

je shoda prostoru. Kdysi se stává nyní. To musí být nyní v Církvi v praxi více zdůrazněno. Proto nyní v Římě téměř každý třetí synodální otec vzpomněl na Světový den mládeže v Kolíně. Protože tam nám mládež předvedla něco, co jsme vlastně nepokládali už ani za možné.

Vážným důsledkem reálné přítomnosti musí být přece klanění - adorace. To mladí připomněli v Kolíně znovu celé světové Církvi. V Kolíně byla nejvíce frekventovaná ta místa, kde byla

vystavena Nejsvětější Svátost: při vigílii na Mariánském poli nebo na různých jiných místech. Nyní tedy bude synod důsledně zdůrazňovat eucharistickou úctu až ke způsobu přechovávání Eucharistie po eucharistické slavnosti, což bude Církev dynamizovat.

V Kolíně se prosadila adorace nikoliv bez odporu. Jaké byly důvody těch, kteří byli v Církvi a ve Vatikánu proti?

Někteří byli velice skeptičtí vůči procesi s Nejsvětější Svátostí a proti jejímu výstavu k adoraci, protože říkali, že je to neliturgické. V určitém smyslu je to pravda. Výstav posvěcené Hostie nepatří k slavení mše svaté. Ale vigílie není mše svatá. A vedle striktní mešní liturgie patří výstav Nejsvětější Svátosti přirozeně a podstatně ke katolické liturgii. Kromě toho téma SDM znělo: *Přišli jsme, abychom se mu poklonili*. Proti první námitce jsme tedy řekli: To není důvod. Druhý odpor přišel od lidí, kteří říkali, že není možné utišit milion lidí a přivést je k usebranosti a k adoraci. Prostor je prostě příliš veliký. Tu jsme řekli: U Boha není nic nemožné. Ukázalo se, že adorace při vigílii na Mariánském poli v sobotu večer byla zcela jistě vrcholným bodem požehnaného SDM.

Co znamená toto klanění nyní pro ekumenismus?

Zatím jsme slyšeli, že na evangelické křesťany to hluboce zapůsobilo. Mnozí z nich se nyní ptají, zda by se formy klanění neměly integrovat i do jejich bohoslužebného života. Klanění je biblická skutečnost. Patří k lidské povaze, když potkává velkého Boha. Rádi tedy dáme své zkušenosti evangelickým bratřím a sestrám k dispozici. Klanění se uskutečňuje i mimo Eucharistii - i když adorace, kterou jsme slavili na SDM, je klanění Eucharistii, protože pro nás je Eucharistie středem srdce. Vidíme to, čemu se klaníme: Krista, Syna živého Boha, v této nenápadné eucharistické Hostii.

V roce 2004 opustilo katolickou církev v Německu 101 000 lidí, což je o 30 000 méně než v roce 2003. Počet dospělých, kteří do církve vstoupili, je 9 000, tj. téměř dvojnásobek počtu z roku 2003. V Německu žije asi 26 000 000 katolíků. Jejich podíl poklesl z 35 % v roce 1991 na 31 % v roce 2004. Současně poklesla návštěva bohoslužeb, počet křtů a prvních svatých přijímání. Počet diecézních kněží poklesl v posledním roce o 238. Počet řeholních kněží lehce stoupl a je jich nyní 2320.

K islámu přestoupilo mezi léty 2004 a 2005 1152 osob. 60 % z nich jsou ženy. Ke křesťanství přestoupilo asi 60 muslimů, převážně exulantů z Iráku.

SVĚDECTVÍ BISKUPA ANASTHASIA SCHNEIDERA Z KAZACHSTÁNU

„Prožil jsem svoje dětství a rané mládí v SSSR. Svátostný život a především slavení Eucharistie se muselo odbyvat v tajnosti. Na co si uchovávám živé vzpomínky a co mě hluboce dojívalo, byl postoj k svatému přijímání, který bych označil za »ars communicandi« obdobně k výrazu »ars celebrandi«.

Uvedu dva kněze jako příklad. První je bl. Alessio Sariski, mučedník, který zemřel v Kazachstánu 30. 10. 1963. V padesátých letech při jeho tajné návštěvě katolíků deportovaných na Ural byli přítomni i moji rodiče. Moje matka se ho zeptala, zda by nemohl nechat jednu konsekrovanou hostii pro naši těžce nemocnou babičku, aby mohla před smrtí přistoupit ke svatému přijímání. Nebylo totiž jisté, zda kněz bude moci ještě navštívit tuto opuštěnou krajinu. Blahoslavený Alessio předal tedy matce sv. hostii a obsírně ji poučil, jak má s hostií zacházet. Když pak přišel ten vhodný okamžik, nasadila si moje matka bílé rukavice a pinzetou podala své nemocné matce svaté přijímání. Bylo to její poslední svaté přijímání.

Během tohoto přijímání toužila i moje matka přijmout Eucharistii, ale poněvadž nemohla přijímat svátostným způsobem, učinila tak alespoň duchovně. Uplynulo ještě několik let, než mohla přijmout svaté přijímání. Ale i toto duchovní přijímání jí dalo velkou sílu, aby během pronásledování zůstala věrná a ukázala a zprostředkovala svým dětem lásku a úctu k Eucharistii.

Jiným příkladem je P. Janis Pawlowski. I on byl během pronásledování ve stalinském táboře v Kazachstánu a zemřel později v Litvě v pověsti svatosti. Od něho jsem tajně přijal první svaté přijímání. Byl jsem v malé skupince dětí. Za mimořádných okolností to bylo vše velice prosté, ale i tak to byl pro mne opravdový svátek mé duše. P. Pawlowski nám řekl: »Dbejte na to, abyste každé svaté přijímání přijímali tak, jako by to bylo vaše první a poslední.«

Toto svědectví pronesl biskup Schneider na současném biskupském synodu v Římě.

oběti – samotou Eucharistií – ještě zachována. Dnes se často uplatňuje praxe, že někdo z farnosti si otevře svatostánek, vezme nádobu s hostiemi a rozdává je. To podstatně se však ztratilo. Souvislost mezi obětí a aktuálním rozdělováním sv. přijímání není zachována. V Německu nastupuje tendence upustit od bohoslužeb slova se svatým přijímáním. Vždyť mnoho lidí si dnes může snadno sednout do auta a zajet si několik kilometrů na mši svatou, když chceme skutečně věrohodně dokázat, že mše je vrcholem veškerého církevního dění. Jedinečnost eucharistické slavnosti nesmí být potlačena slavením, které není zpřítomněním Kristovy oběti na kříži a nepředstavuje jeho zmrtnýchvstání. Čisté bohoslužby slova se mají konat o nedělích a svátcích

jen tam, kde účast na Eucharistii je absolutně nemožná.

Vy přicházíte stejně jako papež ze země reformace. Co byste mohl na konci synodu sdělit evangelickým křesťanům o výsledku synodu?

Řekl bych prostě, že synod potvrdil to, co Církev odedávna slovem i skutkem praktikuje: že Církev je přímo ustavena z Eucharistie. Je jejím plodem. Důležitým předpokladem pro ekumenickou spolupráci je, aby naši evangeličtí spolukřesťané respektovali v ekumenickém dialogu naše přesvědčení o svaté Eucharistii v životě a v praxi. To také znamená nezvat katolické křesťany na večeri Páně.

Eucharistie je podle našeho hlubokého přesvědčení poslední závět Pána pro svět. On sám zanechal světu Eucharistii. K tomu dal dvanácti apoštolům pověření: *To činite na mou památku*. Dvanáct pak skrze apoštolskou posloupnost předávalo toto pověření z generace na generaci na každého biskupa a ti pak na kněze. V souvislosti s Eucharistií vyvstává tedy také otázka úřadu a samotné Církve. Zde jsme skutečně v srdci samotné ekumenické problematiky. A to musíme také skutečně v plné věcnosti vykládat a dodržovat. Zde je každý předčasný kompromis jedinec na překážku.

To byla nyní teologická odpověď. Co řeknete jako pastýř v pastorační odpovědi smíšenému manželskému páru, který sedí před vámi, přičemž jeden patří ke katolické a druhý k evangelické církvi, a to zcela vážným způsobem, a oba chtějí mít účast na večeri Páně?

Poradil bych jim, aby každý z nich následoval Krista podle svého způsobu, jak to dosud učí jeho církev. Subjektivní nápady zde nemohou být normou pro praxi. Zde nemůže dojít ke kompromisu, protože ani neexistují žádné kompromisy, nýbrž jen překračování hranic, které je možné překročit jen jednou a jen jedním směrem a tam pak zůstat. Křesťan je podle katolického přesvědčení to, co požívá. Nemožno se přivtělovat k církvi, tím že jí Kristovo tělo, ale sám k ní nechci náležet. To je protiklad sám v sobě.

Podle Kath-net

To v evangelické církvi není ovšem možné. Nebude adorace znamením rozkolu?

Ne. Není znamením rozkolu, nýbrž znamením podstatného rozdílu našeho pojetí Eucharistie. Je to důsledek rozkolu.

Vrcholí synod znovuobjevením této formy zbožnosti?

Ne, ale přesto je „adoratio“ podstatným tématem. Jistě také proto, že jsme při SDM dostali tolik názorného materiálu. Mnoho synodálních otců bylo v Kolíně. Mnozí to prožívali přes televizi. Ale na synodu hrál přirozeně velkou roli celý eucharistický život, ve kterém se Církev nachází. V Eucharistii žijeme, hýbáme se a jsme. Tak došlo také na otázku nedostatku kněží, který nás znovu v liturgické praxi tak omezuje.

V zemích s velkým nedostatkem kněží došlo proto k tzv. náhradním formám, k bohoslužbě slova s rozdělováním svatého přijímání. K tomu zde byly zásadní otázky, ke kterým jsme my Němci mohli něco říct, protože tuto praxi již máme za sebou a musíme se na ni zpětně kriticky podívat. Tyto bohoslužby slova se svatým přijímáním nesmějí být v žádném případě zaměňovány s eucharistickou slavností, která je vrcholem církevního života.

I bohoslužba slova s rozdělováním Eucharistie žije z eucharistické slavnosti, ze které k nim přicházejí proměněné podstaty eucharistického chleba. Dříve se v NDR účastnil příslušovatel Eucharistie pro odlehle místo nejdříve farní bohoslužby a obdržel před požehnáním ve společenství bursu pro nemocné s posvěcenými Hostiemi. Bylo možno říct: „On nyní jde od našeho společného oltářního stolu naší farní obce k bratřím a sestrám, kteří sem nemohou přijít, protože bydlí příliš daleko, a my tak roztahujeme náš rodinný stůl, aby dosáhl až k nim.“

Tu byla souvislost mezi eucharistickou obětí a plodem této

K tématu „slepá náhoda“

Víc ideologie než věda

Pořady o vesmíru, školní učebnice, výstavy o vzniku světa od „velkého třesku“ až k dnešní různosti života na zemi, to všechno utváří myšlení normálního člověka: všechno se připisuje pouhé náhodě.

Všechno, co kolem nás létá a běhá, jsou náhodné změny genetické výbavy živých bytostí. Během vývoje, který trvá stamiliony let, prošla údajně fauna a flóra mutacemi, které se vyvinuly výběrem z nejlépe přizpůsobených jedinců. Konečným vývojem tohoto řetězce je člověk.

Jak si to máme představit, čteme v *Profilu* (29/05): „Podle stavu dnešního bádání odebral se před 55 miliony let savec, který se vyvinul z jednobuněčného živočicha, na stromy, aby se zde živil květy jiných rostlin. Toto zvíře bylo prapředkem všech primátů. Jeho minulost připomíná jen několik vlastností: vysoce vyvinuté ruce, zostřená schopnost vidění a neobyčejně velký mozek, který nabízel možnost další selekce. Před asi 6 miliony lety se podle názoru vědců vytvořila na rodině primátů větev hominidů, našich praprarodičů. Ať tento model jakkoliv trefně vystihuje pestrost života na zemi, byl si již Darwin vědom otevřených otázek, které evolucionisté dodnes nedokážou zodpovědět.“

Závěr: Není sice ještě všechno vysvětleno. Ale tak zhruba víme, jak se věci odehrály. Vědci jsou v jednom zajedno, že náhodné genetické změny, které živým bytostem vytvářejí v jejich prostředí výhody, jsou původcem všech proměn.

Pro věřícího člověka je toto vysvětlení bez problémů, pokud jméno Náhoda se kryje se jménem Boha, všemohoucího Tvůrce nebe i země. Nebo jak říkáme ve velkém vyznání víry: „Věřím v Boha, všemohoucího Otce, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného.“

To však věda nerada slyší. Pokud zůstává u svého řemesla, neměla by mít žádné problémy s myšlenkou stvoření. A jejím řemeslem je shromažďovat

zbytky a stopy živých bytostí z různých dob, pozorovat jejich podobnosti, provádět chemické analýzy, genetická pozorování atd... A výsledek jejich pozorování – živé bytosti jsou schopny přizpůsobovat se měnícím se podmínkám svého životního prostředí nejen změnou chování, ale i změnou svých znaků. To může jít tak daleko, že vzniknou dva druhy, které už nevypadají jako spřízněné (pozorování ptáků, kteří žijí v odděleném prostředí). Také pěstěním je možno dosáhnout určitých znaků. Je také zřejmé, že příbuznost druhů má různou míru. Pes a vlk jsou si podobnější než žirafa a morče.

Stav vědy je tedy takový, že živé bytosti se přizpůsobují i tělesně změněným životním podmínkám. To je možno vysvětlit jako vývoj uvnitř druhů. Upozornuji – druhů.

Evoluce je tedy něco více než jen hypotéza, jak to jednou řekl Jan Pavel II. Je to však pouhá spekulace, pokud jde o množství druhů a jejich původ. Protože přechod od druhu k jinému druhu nebyl dosud nikde pozorován!

Celá desetiletí trvající horečná hledání zůstala bezvýsledná. To je důležité mít na paměti, protože jen na základě takových

pozorování, a to mnoha takových pozorování, bylo by vědecky přijatelné vytvářet bezpečné teorie o vzniku druhů. Musíme se však omezit na to, že mluvíme pouze o vývoji uvnitř jednotlivých druhů a nemůžeme ho přenášet na jiné druhy. Bez empirických dokladů je to ryzi spekulace.

A i kdybychom měli pozorování o genetických změnách, které mění sám druh, nebyl by to ještě žádný důkaz o tom, co působí tuto mutaci. Slovo náhoda příkrývá pouze nevědomost, pokud jde o příčinu způsobené změny. Věda, která trvá na tom, že se jedná o „slepu“ a nikoliv „božskou“ náhodu, překračuje svou kompetenci. Dělá výpověď o něčem, co leží mimo možnosti jejího pozorování. Hlásá pouhou ideologii.

A přece něco. Jestliže je věda dnes schopna měnit živé bytosti zásahem do jejich genetické struktury, dokazuje to nanejvýš to, že existují lidským duchem vedené zásahy, které provádějí experiment a z toho vychází určitý výsledek. Pokud by takto vznikl životaschopný nový druh, byl by to výtvar tohoto vědce.

Přicházíme zde k závažnému konstatování: Když se neodarwinistická paleontologie pokouší

najít „předka“ člověka, snaží se najít kosti primáta, v jehož blízkosti jsou kameny s nápadně ostrými hranami. Z toho se vyvozuje závěr, že za zřetelně ostrými hranami kamenů se skrývá cílevědomé konání. Kde se odehrává něco tak smysluplného, že můžeme usuzovat na cíl, tam můžeme učinit závěr o pořádacím duchu. Kde je řád, tam je inteligence.

Není to podivné, že stejná věda, která z řádu činí závěr o duchu, se na druhé straně vzpouzí uznat komplexní a smysluplný řád, který je ve světě zcela zřejmý a jehož velkolepost poznáváme s postupujícím pokrokem stále více a více jako cílevědomé dílo Stvořitele? Není to přímo klasický příklad předsudku? Vyloučit Stvořitele ze stvoření i za cenu rozumu?

Kardinál Schönborn měl pravdu, když poukázal na tuto nesrovnalost. Protože nauka o slepé náhodě, kterou dnes hlásají všechny katedry, má pro mnoho dnešních lidí těžké následky. Jsou okradeni o úžas nad zázrakem stvoření, a co je horšího, je jim zatarasena důležitá cesta ke Stvořiteli.

FAKTA, KTERÁ MLUVÍ PROTI NEODARWINISMU

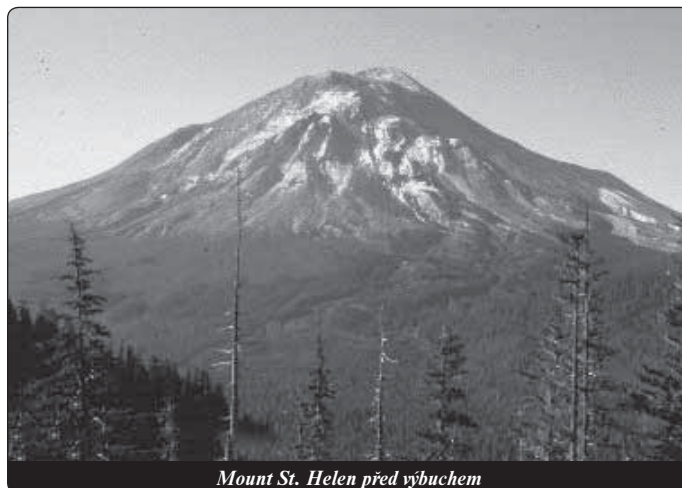
Vlastně dávno vyvráceno

Bouřlivé reakce a polemiky, které vyvolal článek kardinála Schönborna o darwinismu, nejsou znamením síly neodarwinismu. Tvzení, jako že se církve pokouší zavřít vědě ústa, zakrývají vratkou empirickou bází teoretiků evolucionismu, kteří se opevnili v tvrzení, že vznik života je plodem slepé náhody. Slabin evoluční teorie je velmi mnoho.

Nemyslitelné

Max Türkauf, fyzikální chemik o reflektujícím (sám sebe si uvědomujícím) člověku:

„Reflexe buď to je, nebo není. Já, které bylo nejdříve *ne-já* a tak říkajíc stále více bylo *jáčtější*, je

Mount St. Helen před výbuchem

nemyslitelné. Stvoření se uskutečňuje vždy tam, kde předtím nebylo nic. Protože pomalé vznikání reflexe *já-jsem-já* je nemyslitelná (reflexe je vždy něco náhlého), musí z toho následovat, že Bůh stvořil člověka tak, že do něho vložil ducha, jak to učí příběh o stvoření.“

Komplexní stavební kameny

Vysoká komplexnost, jakou vykazuje již základní stavební kámen života, totiž buňka, hovoří o tom, že se takové jsoucno nemohlo vytvořit průběžnými změnami. Živá buňka buďto funguje právě tak a taková, jaká je, nebo není; jestliže chybí třeba jedna z jejích podstatných částí, nemůže existovat. K tomu říká William Dembski, představitel konceptu inteligentního plánu:

„Problémy darwinismu jsou zcela zjevné, např. vznik života a vznik genetického kódu, vznik mnohobuněčného života, vznik sexuality, mezery v řetězu fosilních nálezů, biologický třesk v kambriu, vznik komplexních orgánů (oko, ucho a pod.) a vývoj neredukovatelných mechanismů na molekulární úrovni, to jsou jen některé těžkosti evoluční teorie, které vyplývají z představy bezcílných materiálních procesů.“

Zdáleka ne jednoznačné

Prehistorické nálezy nejsou zdaleka tak jednoznačné, jak bývají prezentovány. Typickým příkladem je případ „australopitěka“ jakožto lidského předka. R. 1959 v Keni nalezené zbytky primátů v blízkosti primitivně opracovaných kamenů byly označeny za meziformu mezi opicí a člověkem. Datování: 1,75 milionů let. R. 1973 byly nalezeny lidské kosti a zbytky australopitěka ve stejných vrstvách, rovněž v Keni. Datování tentokrát – 2,8 milionů let. Protože lidská lebka se již do konceptu nehodila, byla odložena stranou jako „záhadný nález“. R. 1976 byla nalezena „Lucy“: Stáří 3 milio-

HROB MRTVÝCH DĚTÍ

Ve Varšavě bylo v jednom kostele uloženo do společného hrobu asi 30 mrtvě narozených dětí. Tělička byla získána v jedné varšavské nemocnici. Tímto uložením má být veřejnost upozorněna na neblahou praxi, že nemocnice házejí dětská mrtvá tělíčka do opadu...

VAROVÁNÍ PŘED OKULTISMEM

Biskup Andrea Gemma řekl na univerzitě Regina Apostolorum, že okultismus a esoterika jsou otevřenou branou pro Satana. Kdo používá okultní praktiky, otevírá svou duši pro zlo a to může nakonec vést k satanismu. Biskup prosil mládež, aby tyto věci brala velmi vážně. Exorcisté musí jasně rozlišovat mezi „démonickou posedlostí“ a „psychologickými problémy“ řekl ředitel univerzity P. Paolo Scarafoni. Dábel dnes útočí v životě lidí silněji než dříve.

KRISTUS S MALÝM „K“?

Podle nového holandského pravopisu má se jméno Christus psát s malým „c“. Nová pravidla obsažená v „Zelené knížečce“ mají platit od srpna 2006.

KUBA STÁRNE NEJRYCHLEJI

Na Kubě se dramaticky projevují plody agresivní politiky rodinného plánování. V roce 2030 bude tento ostrova představovat místo s nejstarším obyvatelstvem Latinské Ameriky. O důvodech této demografické recese se oficiálně mlčí.

MARŠÁL PAPEŽSKÝCH CEST

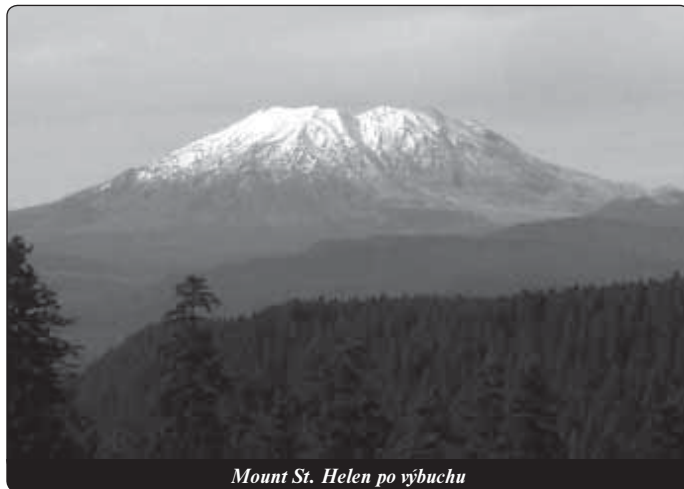
Novým maršálem pro zajištění papežských cest byl jmenován dosavadní hospodářský správce Rádia Vatikán Alberto Gasbarri. Gasbarri doprovázel již Jana Pavla II. na četných jeho cestách. Je to první laik v tomto úřadě.

ny let. Byla prohlášena za australopitěka, ačkoliv měla podstatné rysy opice (sražené čelo, dlouhé paže). R. 1979 byly objeveny stopy v lávě staré 3,9 milionů let. Na stejném místě (Keňa) byly nalezeny zbytky člověka, zvířat a australopitěka. Marie-Claire van Ooestrwyck, odbornice na chemii a fyziku, k tomu říká: „Smutná skutečnost vypadá

takto: lidské zbytky byly v Africe nalezeny uprostřed množství rostlinných a zvířecích zbytků a opracovaných kamenů. Kostí, lebky, kamenné nástroje byly datovány podle lávy. Zohledněna byla však jen ‚dobrá‘ datování.“

Nikde nenalezeno

Že by se živé organismy samy tvořily a přecházely přirozenou

Mount St. Helen po výbuchu

cestou do jiných druhů organismů, nebylo dosud nikde pozorováno. Protože přírodovědecké autority se ve svých výpovědích opírají o opakované experimenty, nemůže si novodarwinistický model nárokovat právo být označen za vědu.

Od pradávna beze změny

Existují fosilní nálezy, které se po dobu sta milionů let vůbec nezměnily. Tak např. bakterie, které se rozmnožují za příznivých podmínek každých dvacet minut, mají ty nejlepší podmínky pro svůj vývoj. Jak je to možné, že bakterie staré 3,5 miliardy let jsou naprosto stejné jako ty dnešní?

Zcela nepravděpodobné

Pravděpodobnost náhodného vzniku aminokyseliny je $1:10^{130}$. To znamená, že taková věc může nastat v jednom z 10^{130} případů. Celá evoluce se odhaduje na 10^9 let.

Nová teorie

Dosud se předpokládalo, že geologické vrstvy se ukládaly postupně podle geologického stáří: spodní jsou nejstarší, horní nejmladší. Dnes se geologové začínají na celou záležitost dívat jinak. Vrstvy mají na svědomí také katastrofy nesmírných rozměrů, jako jsou gigantické záplavy, které vytvářely doslova obrovské hřbitovy fosilií. Život, které tyto vrstvy obsahují, je tedy z doby katastrofy, nikoliv dokumentací pokojného geologického vývoje. V takovém případě vznikají v krátké době vrstvy sedimentů a v hloubce jsou nikoliv starší, nýbrž těžší usazeniny. Pro tuto teorii svědčí výbuch na Mount St. Helen (1980) a sedimenty, které se vytvořily, hovoří o tom, že na mořském dně není možno rozpoznat usazeniny staré stamiliony let, nýbrž že zemské prstence jsou zde obzvláště tenké.

Z Vision 2000 - 5/2005
přeložil-lš

Naléhavé volání: Zachraňte rozum!

Vídeňský arcibiskup kritizoval v amerických novinách New York Times neodarwinistickou teorii o evoluci. Jeho článek vyvolal bouřlivou a kousavou kritiku. Podle jeho názoru je neodarwinismus urážkou lidského rozumu.

Od té doby, co papež Jan Pavel II. prohlásil v roce 1996, že evoluce (pojem, který dále nedefinoval) je „více“ než pouhá „hypotéza“, pokládali to obránci neodarwinistického dogmatu za přijetí a uznání katolické církve, a chápali to tak, že jejich teorie je určitým způsobem v souladu s křesťanskou vírou. Ale tak tomu není.

Katolická církev přenechává vědě mnoho detailů o historii života na zemi, ale současně hlásá, že lidský rozum přirozeným světlem snadno poznává jasný cíl a plán v přirozeném světě včetně světa živých tvorů. Evoluce ve smyslu společného původu (všech živých bytostí) může být pravdivá, ale evoluce v neodarwinistickém smyslu – bezcílný postup náhodných změn a přirozené selekce – tomu neodpovídá.

Každý myšlenkový systém, který popírá přesvědčující evidenci plánu v biologii, je ideologií a nikoliv vědou.

Podívejme se na skutečnou nauku ctihodného Jana Pavla II.: Zatímco jeho spíše neurčitě a málo významné poselství z roku 1996 o evoluci je všude znovu a znovu citováno, není téměř nikoho, kdo by diskutoval o jeho tvrzení při generální audienci z roku 1985, které představuje jasnou nauku o přírodě: „Všechna pozorování o vývoji života vedou k podobnému závěru. Evoluce živého, jehož vývojové stupně a jejich mechanismy se snaží věda poznat, má jeden vnitřní cíl, který vyvolává úžas. Tento cíl, který vede živé bytosti směrem, za který nemají odpovědnost, předpokládá ducha, který je Stvořitel tohoto cíle.“

A dále řekl: „Proti všem těmto poukazům na existenci Boha Stvořitele, stavějí někteří lidé sílu

náhody nebo mechanismy hmoty. Ale vzhledem k vesmíru, ve kterém je zřejmá tak komplexní organizace jeho složek a v jehož životě je tak obdivuhodné zaměření k cíli, mluvit o náhodě bylo by totéž jako vzdát se hledání smyslu světa, tak jak se nám jeví. Ve skutečnosti by to znamenalo totéž jako přijmout účinek bez příčiny. Znamenalo by to odstoupení od lidského rozumu, který by se tím způsobem dostal do rozporu s myšlením a hledáním řešení problémů.“ Za pozornost stojí, že slovo „cíl“ je zde použito jako filozofický pojem, který znamená totéž jako poslední příčinu, účel či plán.

O rok později konstatoval Jan Pavel II. při generální audienci: „Je jasné, že pravda víry o stvoření radikálně odporuje

teoriím materialistické filozofie. Tyto teorie vidí kosmos jako výsledek evoluce hmoty, který je třeba připisovat výlučně náhodě a nutnosti.“

Katechismus katolické církve konstatuje stejně: „Jisté již lidský rozum může najít odpověď na otázku o původu. Bytí Boha Stvořitele se dá poznat s jistotou světlem lidského rozumu.“ A k tomu dodává: „Věříme, že svět stvořil Bůh ve své moudrosti. Není výsledkem nějaké nutnosti, slepého osudu nebo náhody.“

V nešťastném novém použití starého rozporu se neodarwinisté přednedávnm pokusili představit papeže Benedikta XVI. jako spokojeného evolucionistu. Citovali jednu jeho větu o společném původu z dokumentu

NÁBOŽENSKÁ NESVOBODA V TURECKU

Někdejší oficiální zástupce Svatého stolce v Turecku arcibiskup Farhad kritizoval Turecko za nedostatek náboženské svobody. V Turecku existuje institucionalizovaná zášť vůči křesťanům. Náboženská svoboda je pouze na papíře. Arcibiskup Farhad pochází z Libanonu a byl apoštolským nunciem v Turecku a v Turkmenistánu. Nyní byl jmenován nunciem v Rakousku.

HROZBA MUSLIMŮ ORIENTALISTOVI

Hansi Peteru Raddatzovi hrozí podobné nebezpečí jako Theo van Goghovi. Stal se terčem útoků fanatických muslimů. Tento vědec a badatel se zabývá ve svých knihách protidemokratickými tendencemi islámu. Na internetových stránkách „Muslim-Markt“ se objevily výhrůžky a výzvy, aby ho Všemohoucí potrestal za jeho lži. Pak následovala výzva, že každý věřící muslim musí pokládat za svou povinnost, aby orientalistu potrestal. Raddatz se obrátil na policii s žádostí o ochranu.

KOSTEL UZAVŘEN PRO POHORŠLIVOU PROJEKCI

Při benátském bienále byla v kostele San Staë instalována expozice švýcarské výtvarnice Pipilotti Ristové. Součástí expozice je videoprojekce na strop kostela. Projekce se sleduje z lehátek. Protože tato projekce o ráji před prvním hříchem představuje také nahá ženská těla a vyvolávala u věřících pohoršení, rozhodl se farář kostel uzavřít. Švýcarská vláda proti tomu protestuje, ale zatím marně. Benátský patriarchát prohlásil, že záležitost je v kompetenci faráře.

Mezinárodní teologické komise uveřejněného v roce 2004, poukazovali na to, že Benedikt byl v té době předsedou komise a vyvozují ji z toho, že katolická církev nemá problém s používáním pojmu evoluce stejně jako mnoho biologů, tedy ve stejném smyslu jako neodarwinisté.

Dokument této komise však zdůrazňuje trvalou nauku katolické církve o skutečnosti plánu v přírodě. Vzhledem k rozšířenému zneužívání poselství Jana Pavla II. o evoluci z roku 1996 varuje komise, že toto poselství nelze chápat jako úplné potvrzení evolučních teorií včetně oné teorie neodarwinistické provenience, které popírají výslovně kauzální roli Boží prozřetelnosti při vývoji života ve vesmíru. Dále komise konstatuje, že bezcílný evoluční proces, který se odehrává mimo hranice božské prozřetelnosti, nemůže prostě existovat.

V kázání při uvedení do úřadu zvolal Benedikt XVI.: „Nejsme náhodné a nesmyslné produkty evoluce. Každý z nás je plodem Božího myšlení. Každý z nás je chtěný, milovaný, každý je potřebný.“

V celých svých dějinách hájíla církev pravdy, které zjevil Ježíš Kristus. Ale v moderní době se dostala do zvláštní situace, že musí hájit i rozum. V 19. století učil 1. vatikánský koncil svět fascinovaný „smrtí Boha“, že lidstvo pouhým použitím rozumu může poznat skutečnost a její první příčinu, prvního Hybatele, Boha filozofů.

Nyní na počátku 21. století musí katolická církev tvářit v tvář vědeckým výzvám, jako je neodarwinismus, znovu hájit lidský rozum a hlásat, že v přírodě existuje skutečný imanentní plán. Vědecké teorie, které se pokoušejí zdání plánu pokládat za výsledek náhody a nutnosti, nejsou vědecké, nýbrž, jak říká Jan Pavel II., jsou rezignací na lidský rozum.

*Vision 2000 - 5/2005
překlad -lš-*

PROBUZENÍ Z KOMATU

38letý Ital Salvatore Crisafulli před dvěma roky havaroval na své motorce a po tomto úrazu zůstal v komatu. Jeho manželka, sestra a bratři o něho celou dobu starostlivě pečovali. Salvatore se nyní z komatu probíral a začal mluvit. V rozporu s lékařovým tvrzením, že nic nevnímá, dosvědčil, že po celou dobu všechno slyšel a rozuměl a plakal zoufalstvím, že nemůže žádným způsobem na své příbuzné a lékaře reagovat. Nyní tráví čas vyprávěním, jak prožíval poslední dvě léta svého života.

NEDOPATŘENÍ

Skutečnost, že papež Benedikt XVI. podal svaté přijímání bratru Rogerovi, vysvětluje Vatikán oficiálně jako nedorozumění. Bratr Roger obdržel msténku do sektoru sv. Pavla, který je v sousedství prostoru, ve kterém se zpravidla nacházejí osoby vybrané k tomu, aby přijaly

Eucharistii z rukou papeže. Protože byl ze zdravotních důvodů přivezen na poslední chvíli, sektor byl již plně obsazen, a proto byl umístěn v sektoru „Communio“. Odpovědný uvaděč se domníval, že bratr Roger patří ke skupině komunikantů, a přivezl ho až k papeži. Před zahájením sv. přijímání bylo nicméně oznámeno, že k němu mohou přistoupit jen katolíci, kteří jsou řádně disponováni.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Při bilanci posledních čtyřiceti let se bohužel sotva nacházíme v postavení služebníka dobrého a věrného. Desátá kapitola encykliky *Ecclesia de Eucharistia* nám staví před oči nekompromisně bolestné stíny, které nás radí spíše po bok služebníka špatného a liného. Tomu, kdo nemá, tomu bude odňato i to, co má. Nestáváme se svědky, jak se naplňuje tento Pánův výrok? Kde se vytratila opravdová úcta k Eucharistii, Pramenu života, tam se vytrácí i všechno ostatní: úcta k Božimu zákonu a k Církvi, věřící z chrámů a pak i z Církve, duchovní povolání ze seminářů a klášterů a nakonec i materiální prostředky. Účinná náprava vyžaduje především velké pokání a odhalení pravé příčiny existujícího nedostatku. Církve žije z Eucharistie. Kde církevní společenství i jeho členové nežijí životem podle víry, je to především proto, že přestali žít z víry v Eucharistii.

K popisu Eucharistie slouží řada obrazů a pojmů, které všechny postihují určitý aspekt tohoto nejsvětějšího daru. Každý z těchto aspektů se však zakládá na jedné nezastupitelné skutečnosti, že skromná bílá Hostie **není neživá věc**, nýbrž sám skutečný **živý Ježíš Kristus** se svým tělem a krví, duší a božstvím. Tuto skutečnost nám zjevuje jedině **víra**, od které se odvíjí všechno ostatní. Jak ohromující je to skutečnost, že v Eucharistii máme co do činění osobně s tímtož živým vtěleným Božím Synem, který se narodil z Marie Panny, ležel v jeslích, žil v Nazaretě, učil, uzdravoval a vyháněl zlé duchy, zemřel na kříži a vstal z mrtvých! Tato víra musí určovat všechno naše chování a především způsob, jak máme jednat s naším „skrytým“, ale skutečným Bohem, takže celý způsob našeho jednání, chování a vztahu k Eucharistii je neklamným a přesvědčivým svědectvím o naší víře, o naší hluboké jistotě, že v Eucharistii nevidíme

pouhou věc či zbožný suvenýr, ale živého Boha, který se nám dává živý za pokrm.

První, od koho toto takřka „názorné“ přesvědčující chování víry právem očekáváme, je kněz, protože právě on dostal od Ježíše Krista onu zázračnou moc, aby *in persona Christi* podstatu chleba zázračně zcela vyměnil za jinou podstatu, která není jen pouhé tělo, nýbrž živý, osobně a reálně přítomný Boží Syn Ježíš Kristus. Jestliže věřící na svých kněžích názorně vidí, jak hluboce a opravdově věří a prožívají tuto skutečnost, i jejich víra se stane živou a činnou. Ale jestliže jsou svědky, jak se zachází s živým Bohem jako s pouhou věcí či symbolem, i oni zaujmou podobný postoj. Aktivní spoluúčast na oběti mše svaté je v první řadě hlubokou **vnitřní aktivitou víry**, která nepřestává žasnout, klanět se, děkovat, spoluobětovat, usmiřovat a prosit živého Boha. Bez této živé a opravdové víry jakékoliv vnější aktivity znamenají pramálo, protože jsou to spíše projevy sebeuplatnění, které mohou dokonce odvádět daleko od samotné podstaty. Jestliže nás k účasti na bohoslužbě vnitřně nepřitahuje a neaktivizuje živá víra a touha po osobním setkání s živým Bohem, žádné jiné umělé tvořivé pokusy o aktivitu a atraktivnost nám život v jeho společnosti nemohou nahradit, jen mění chrám spíše na společenské středisko, které nás na dlouho neupoutá. Věřící, kteří měli to štěstí, že mohli být přítomni na mši svaté svatého otce Pia, viděli na tomto svatém celebrantovi názorně a přesvědčivě, čemu věří, a také sami prožívali to, co se na oltáři skutečně odehrává. Tato živá víra netrvá jen během mešního obřadu, ale setrvává ve svém přesvědčení a trvalém úžasu i nad skutečností, že ve svatostánku nejsou pouze uloženy hostie „do zásoby“ a pro nemocné, ale že zde přebývá zcela zvláštním způsobem

jako **trvalý zázrak** osobně živý Bůh Ježíš Kristus, který touží po nás a po kterém my nemůžeme netoužit. To není naše lidská zbožná smyšlenka, ale autentický způsob, jakým chce sám Bůh přebývat mezi námi. Tato úcta a její projevy nejen že neodvádějí od liturgické podstaty, nýbrž živí a posilují v nás připravenost a pohotovost pro skutečně aktivní setkání s Ježíšem Kristem v samotné mešní liturgii. Eucharistie je hostina, která však nesměruje k setkání hostů navzájem, ale k jejich láskyplnému spojení a splynutí s obětí Beránkem, Pokrmem života. To je realita, která přesahuje všechno lidské pomyšlení. Teprve s ním a v něm tvoříme jedno společenství. Je to opravdu známo všem věřícím?

Světový den mládeže v Kolíně nad Rýnem se stal neplánovaným, ale velice významným příspěvkem k synodální i k ekumenické diskusi o eucharistické účtě. Při vigílii na Mariánské hoře dal Ježíš Kristus ze svatých Hostií v monstranci pocítit působení své milosti v „neliturgickém“ obřadu milionovému shromáždění tak výmluvně, že to oslovilo dokonce i protestanty. Víra společenství znamenala víc než jakákoliv diskuse na toto téma. To je pozoruhodné, protože právě v tom jsme si s protestanty nikdy nemohli rozumět. Kéž bychom si vždy byli vědomi, že ve věci eucharistické liturgie nemohou být pro nás dobrými rádci ti, kteří nevěří v to, čemu věříme my. Největším projevem naší vstřícnosti vůči nevěřícím a jinověrcům je naše **odlišnost** neskrývaná, nekompromisní, živá, aktivní a přesvědčující víry v Ježíše, který je v Eucharistii stále s námi. Odprošujme ho, že jsme ho přehlíželi, a prosme vytrvale o **svaté kněze** a návrat k pravé eucharistické víře. Jestliže Boží Syn uzdravil nemocnou ženu, když se jen dotkla jeho roucha, jak by neuzdravil ze slepoty ty, kterým se dává za pokrm?

-red-

Výzvy fatimského poselství (32)

Tento služebník, který byl pro nahromaděný dluh v nebezpečí, že bude odsouzen, se vrhl k nohám svého pána a prosil ho o smilování a o čas posečkáni, aby mohl zaplatit své dluhy: „*Měj se mnou strpení, a zaplatím ti to!*“ Nuže, v této možnosti mít ještě čas pro vyrovnání toho, co zbývá zaplatit, můžeme vidět obraz toho, co se děje v očistci: je to čas očekávání, abychom se očistili od nevyznaných lehkých hříchů a přinesli odčinění, které ještě dlužíme za své hříchy, neboť, dokud jsme žili na tomto světě, nekonali jsme za ně dostatečné pokání.

Na počátku služebník z podobnosti prosil a obdržel úplné odpuštění všeho, ale pak znovu zhřešil tím, že byl krutý k svému druhovi, a tak musel konat pokání a zaplatit všechno, co dlužil svému pánovi. Tak se přihodí vám – řekl na závěr Ježíš Kristus. Totéž se stane nám, jestliže vedle odpuštění, o které prosíme pro naše hříchy a jež získáváme ve svátosti pokání, nevykonáme za ně vhodné odčinění, v němž je vždy zahrnuta povinnost být milosrdný k bližnímu, jako byl Bůh k nám.

Tak také nás Ježíš učil modlit se: „*Otče náš, (...) odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům*“ (Mt 6,12). Z toho je jasné, že pro získání odpuštění svých hříchů musíme prosit Boha a že míra odpuštění bude tatáž, jakou jsme my užili vůči bližnímu při odpuštění urážek, jichž se proti nám dopustil. *Odpusťte, a bude vám odpuštěno*, jak to vysvětluje Ježíš na závěr modlitby Páně: „*Jestliže totiž odpustíte lidem jejich poklesky, odpustí také vám váš nebeský Otec; ale když lidem neodpustíte, ani váš Otec vám neodpustí vaše poklesky*“ (Mt 6,14–15).

Víra v tuto možnost odčinění hříchu i po smrti je také obsažena ve vyprávění Druhé knihy Makedonské: „*Vojáci velitele Esdriase statečně bojovali, ale byli už una-*

veni; proto Juda vzýval Hospodina, aby se ukázal jako vůdce a pomocník v boji. Rodnou řečí vzkřikl a za zpěvu bojové písně se nečekaně vrhl na Gorgiasovy oddíly a obrátil je na útěk. Potom vedl Juda své vojsko do města Odollamu. Protože nastával sedmý den, očistili se podle zvyku a slavili sobotu. Následujícího den – byl už totiž nejvyšší čas – šli Judovi lidé posbírat těla padlých, aby je za účasti příbuzných uložili v hrobech otců. U každého z padlých našli pod šatem amulety bůžků z Jamnie, které Zákon židům zakazuje. Všem bylo zřejmé, že to byla příčina, proč padli. Všichni dobrořečili Hospodinu, který spravedlivě soudí a zjevuje skryté věci. Ale potom prosili a modlili se, aby jim byl ten přestupek zcela odpuštěn.

Šlechetný Juda domlouval lidu, aby se chránili hříchů, když na vlastní oči viděli, co se stalo, a jak hřích byl příčinou toho, že někteří padli. Uspořádal sbírku dvou tisíc drachem stříbra, kterou poslal do Jeruzaléma, aby byla podána oběť za hřích. To bylo jistě dobré a šlechetné jednání, když tak smýšlel

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Po delší době se pán těch služebníků vrátil a dal se s nimi do účtování. Přistoupil ten, který dostal pět hřiven, přinesl s sebou pět dalších a řekl: „Pane, pět hřiven jsi mi svěřil, hle – dalších pět jsem vydělal.“

Pán mu řekl: „Správně, služebniku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.“

Přistoupil i ten, který dostal dvě hřivny, a řekl: „Pane, dvě hřivny jsi mi svěřil, hle – další dvě jsem vydělal.“

Pán mu řekl: „Správně, služebniku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svěřím. Pojď se radovat se svým pánem.“

Přistoupil pak i ten, který dostal jednu hřivnu, a řekl: „Pane, vím, že jsi tvrdý člověk; sklízíš, kde jsi nesel, a sbíráš, kde jsi nerozsypal. Měl jsem strach, a proto jsem tvou hřivnu ukryl v zemi. Tady máš, co ti patří.“

Pán mu odpověděl: „Služebniku špatný a líný! Věděl jsi, že sklízím, kde jsem nesel, a sbírám, kde jsem nerozsypal? Měl jsi tedy moje peníze uložit u směnárníků, a já bych si při návratu vyzvedl i s úrokem, co je moje. Vezměte mu tu hřivnu a dejte tomu, který má deset hřiven. Neboť každému, kdo má, bude dáno, a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má. A tohoto služebníka, který není k ničemu, hodte ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.““

Poselství Královny míru

Děti moje, věrte, modlete se a milujte, a Bůh vám bude blízko. Daruje vám všechny milosti, o které prosíte. Já jsem pro vás dar, vždyť Bůh mi dovoluje den co den být s vámi a milovat každého z vás nesmírnou láskou. Proto děti moje, v modlitbě a pokorě otevřete svá srdce u buďte svědky mé přítomnosti. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 10. 2005

o vzkříšení. Kdyby totiž nevěřil, že padlí vstanou z mrtvých, bylo by zbytečné a směšné modlit se za mrtvé. Nadto myslel na nádhernou odměnu, která je uchována těm, kdo zesnou ve zbožnosti. Svátá a zbožná je to myšlenka! Proto dal vykonat smírnou oběť za mrtvé, aby byli zbaveni hříchu“ (2 Mak 12,36–46).

Tento úryvek z Písma svatého nám pomáhá lépe pochopit tuto pravdu naší víry o očistci jako o místě odčinění, kde duše těch, kdo zemřeli v milosti, se očisťují od poskvrny hříchu dříve, než budou připuštěny k tomu, aby měly u Boha věčnou blaženost.

Proto Naše Paní, když odpovídala na otázku, kterou jsem jí položila o onom děvčeti – Amélii, řekla: „*Bude v očistci až do konce světa.*“ Možná se nám to zdá mnoho, ale milosrdenství Boha je

vždy velké. Kolikrát jsme ho těžce urazili svými hříchy a zasloužili si za ně peklo! Přesto nám odpouští a dává nám čas, abychom je napravili a prostřednictvím odčinění a očistění dosáhli spásy. A nadto přijímá modlitby a oběti, které mu druzí přinášejí za ty, kdo se nacházejí na tomto místě odčinění.

Potom se Naše Paní obrátila na pokorné děti s touto otázkou: „*Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás chce seslat, jako úkon odčinění za hříchy, kterými je urážen, a prosby za obrácení hříšníků?*“ Na to jsem odpověděla jménem nás tří: „*Ano, to chceme!*“

Tehdy jsem tuto odpověď dala spontánně a nevědomě, protože jsem ani zdaleka nepředpokládala, jaký bude její plný dosah. Avšak nikdy jsem jí nelitovala, naopak každý den ji obnovuji a prosím Boha o potřebnou milost a sílu, abych ji věrně plnila až do konce.

Tato otázka Naší Paní mi připomíná otázku, kterou dal Ježíš Kristus dvěma Zebedeovým synům, když ho prosili o první dvě místa v nebeském království. *Řekl na to: „Nevíte, oč žádáte. Můžete pít kalich, který já budu pít?“ Odpověděli: „Můžeme.“ (Mt 20,22)*

Abychom byli spaseni, musíme všichni pít z kalichu oběti, odřikání se vlastních potěšení, když jsou nedovolené, vlastních náklonností, když nás svádějí na cestu zla, a vlastního pohodlí, pokud je přehnané; a máme naopak přijmout oběti, které s sebou přináší život jak materiálního a fyzického, tak mravního, společenského a duchovního řádu.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje **seminář O ROZPOZNÁVÁNÍ POVOLÁNÍ pro mladé muže** dne **26. listopadu 2005 od 9 do 17 hodin** v Církevním domově mládeže Petrinum, Veveří 15, Brno. Více o semináři také na www.rozpoznavani-povolani.cz. Témata přednášek: povolání k manželství, povolání k zasvěcenému životu, povolání ke kněžství, znaky povolání a překážky povolání, beseda lektorů s účastníky. Cena je 300 Kč. Přihlášku a ústřížek zaplacené složenkou poslejte na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, kontaktní telefon: 543 215 265, e-mail: brnomen@milesjesu.com, b. ú.: 1986 436 60287/0100.

KULTURNÍ PAMÁTKA V ÚVALECH - POMOZTE PROSÍME FINANČNÍM DAREM

Tak jako se dnes volá po záchraně různých lokalit, tak jako se volá po větší vnímavosti a pozornosti k našemu okolí, tak přesně volají památky minulosti. Od západní hranice této země směrem do vnitrozemí na nás hledí místo zdravých lesních porostů, čistých potůčků a majestátně se tyčících věžiček kostelíků pouze starosti: jak pomoci?

Úvaly, město v dřívějším okrese Praha - východ, se rychle zvětšují, budou jistě v budoucnu důstojným předměstím hlavního města s atraktivním bydlením v klidné oblasti s pěkně uspořádaným okolím.

A co z minulosti? Míst chráněných památkovým úřadem je zde málo a pomalu upadají v zapomenutí.

Dlouho ukryvaná socha prvního arcibiskupa pražského (pravděpodobně se v Úvalech narodil) Arnošta z Pardubic z roku 1869 stojí dnes již v čestném místě úvalského náměstí, dům č. p. 6 z roku 1840 je důstojně opraven. Archeologické lokality Lhotu a Vidrholec z 8. století skrývá chráněná úvalská Obora. A pak je zde ještě kostel zasvěcený Zvěstování Panně Marii, v nynější podobě od roku 1724, založen však byl o několik století dříve. Zřejmě to je nejstarší památka zde v Úvalech. Památka, z které na nás dýchá podivuhodná krása baroka. Kostel není doposud tak zničen, někde jsou na tom nenapravitelně hůř, ale kde bude za několik let estetický půvab?

Nechceme-li dospět do situace, že zde bude z kostela další rozvalina, stojí před námi nákladný úkol. Mezi potřebné opravy patří především odstranění vlhkosti, která podmačením stále více ničí kostelní obvodové zdi. Podlaha celkových prostor kostela je značně narušena vlhkem a plísněmi. Čeká nás oprava oddutého a odloupaného zdiva, renovace vzhledu vestibulu, povrchové nátery zdi v některých prostorách kostela (kaple, sakristie, vchodový vestibul), rekonstrukce schodiště. Naprosto zničené a červotočem napadené kostelní lavice je nutné celkově vyměnit za nové a provést opatření ochrany proti houbě, dřevomorce a červotoči. Je potřeba zajistit pro zimní období ekonomické oteplení vnitřních prostor a uskutečnit opravu střechy v místech, kde je střecha narušena a do kostela zatéká voda. Krásný barokní oltář, sochy a sousoší pokrýl dobou nanesený prach, který se rovněž musí odstranit. V budoucnu budeme muset podstoupit také nákladný krok renovace venkovního vzhledu zdiva, omítky a nátěrů fasády. V první etapě je naplánována oprava střechy, celková výměna zničených kostelních lavic a zrestaurování původního svatostánku hlavního barokního oltáře, který byl již rovněž zničen červotočem.

Touto cestou se chceme na vás všechny obrátit s prosbou o jakýkoliv finanční dar jako výpomoc při obnově drobného klenotu z doby baroka v Čechách. Naše snaha spojená s pomocí těch, kteří mohou, zajistí pro další staletí životaschopnost místa, které bude sloužit mj. i k setkávání ekumenických společenství všech církví, osobním adoracím, koncertům i setkáním s různými lidmi v oblasti církve a kultury.

Finanční dary lze posílat na účet Římskokatolické církve - farnost Úvaly: **Česká spořitelna, č. účtu: 0424942309/0800, variabilní symbol: 43751148, konstantní symbol: 0308, specif. symbol: 45**. Další možností je zvolený obnos předat na veřejných sbírkách. Finanční dary lze odepsat z daní. Podrobné informace můžete získat na tel. čísle 604 849 496.

Jsmo s poděkováním

Římskokatolická církev - farnost Úvaly

Liturgická čtení

Neděle 13. 11. - 33. neděle v mezidobí

Ev.: Lk 19,11-28

1. čt.: Př 31,10-13.19-20.30-31

Slovo na den: *Dokud se nevrátím.*

Ž 128(127),1-2.3.4-5

Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)

2. čt.: 1 Sol 5,1-6

Ev.: Mt 25,14-30

Slovo na den: *Odcestoval.*

Pondělí 14. 11. - ferie

1. čt.: 1 Mak 1,10-15.41-43.54-57.62-64

Ž 119(118),53.61.134.150.155.158

Odp.: srov. 88 (*Zachovej mi život, Pane, a budu dbát na tvá přikázání.*)

Ev.: Lk 18,35-43

Slovo na den: *Co chceš, abych pro tebe udělal?*

Úterý 15. 11. - nez. pam. sv. Alberta

Velikého

1. čt.: 2 Mak 6,18-31

Ž 3,2-3.4-5.6-7

Odp.: 6b (*Hospodin mi pomáhá.*)

Ev.: Lk 19,1-10

Slovo na den: *Polovici svého majetku, Pane, dám chudým.*

Středa 16. 11. - nez. pam. sv. Markéty

Skotské nebo sv. Gertrudy

1. čt.: 2 Mak 7,1.20-31

Ž 17(16),1.5-6.8+15

Odp.: 15b (*Až procitnu, nasytím se pohledem na tebe, Hospodine!*)

Čtvrtek 17. 11. - památka sv. Alžběty

Uherské

1. čt.: 1 Mak 2,15-29

Ž 50(49),1-2.5-6.14-15

Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Lk 19,41-44

Slovo na den: *Co vede k pokoji.*

Pátek 18. 11. - nez. pam. Posvěcení římských bazilik sv. apoštolů Petra a Pavla

1. čt.: Sk 28,11-16.30-31

Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4.5-6

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Mt 14,22-33

Slovo na den: *Petr kráčeš po vodě.*

Sobota 19. 11. - nez. sobotní pam.

P. Marie

1. čt.: 1 Mak 6,1-13

Ž 9(9A),2-3.4.6.16+19

Odp.: srov. 15b (*Rozjásám se nad tvou pomocí, Hospodine!*)

Ev.: Lk 20,27-40

Slovo na den: *Lidé tohoto světa.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 11.	PO 14. 11.	ÚT 15. 11.	ST 16. 11.	ČT 17. 11.	PÁ 18. 11.	SO 19. 11.
Antifona	812	826	841	857	1768	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	857	1769	1593	1666
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	861	1770	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	726	831	847	861	1780	1593	1669
Prosby	817	831	847	861	1771	894	1655
Záv. modlitba	726	832	1590	1591	1592	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	726	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	852	867	1774	1594
Antifony	808	822	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	871	1777	903
Ant. ke kant. P. M.	726	726	840	856	871	1781	1594
Prosby	811	826	841	856	872	1778	904
Záv. modlitba	726	726	841	1590	1591	1592	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MODUS VIVENDI V HISTORII VZTAHŮ SVATÉHO STOLCE A ČESKOSLOVENSKA

P. Mgr. Jiří Koníček, ThLic. ICLic.

Studie poskytující faktograficky bohatý přehled o vztazích Svatého stolce a Československa v letech 1918–1990. Zabývá se podrobně dosud jedinou uzavřenou smlouvou *Modus vivendi mezi Svatým stolicem a Republikou Československou* z r. 1928. Poskytuje náhled do procesu vyjednávání smlouvy a způsobu realizace. Tato právní a smluvní úprava vycházela z politické situace a politické vůle. Autor studie ukazuje, jakou roli sehrál *Modus vivendi* a jaký měla tato smluvní úprava mezi ČSR a Svatým stolicem vnitropolitický i mezinárodní význam v celém svém dějinném vývoji od zahájení jednání v roce 1920 až do oficiálního ukončení v roce 1990. *Modus vivendi* prošel vývojem poznamenaným zásadními historickými událostmi jak na straně ČSR – především změnami politických systémů, tak na straně Svatého stolce a katolické církve – především reformou II. vatikánského koncilu. Československo v období parlamentní demokracie I. republiky našlo způsob soužití, *modus vivendi* církve a státu. Po období komunistické totality, vyznačující se „modem moriendi“, se oba nástupnické státy, český i slovenský, přihlásily k demokratické tradici I. republiky, a to je závazkem i pro Českou republiku, aby v zájmu téměř tří milionů věřících občanů dospěla ke smluvní úpravě se Svatým stolicem, která bude k prospěchu státu doma i v zahraničí. Předmluvu napsali ministr zahraničních věcí JUDr. Cyril Svoboda a arcibiskup Mons. Karel Otčenášek.

Publikace byla vydána za finanční podpory OKKV Ministerstva zahraničních věcí ČR.

Společnost pro dialog církve a státu v Olomouci, brož., A5, 310 stran + 6 stran obr. přílohy, 280 Kč

DĚJINY CHARITATIVNÍ ČINNOSTI

Rosario Messina

Studie, která sleduje vztah mezi chudými a církví, tak jak se utvářel v průběhu křesťanských dějin. Messinova práce se nejprve zabývá pozitivními aspekty lékařského umění starověku a pokračuje vyprávěním o desítkách dobročinných děl od středověku až do 20. století.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 195x135 mm, 150 stran, 129 Kč

SMRT JAKO FILOSOFICKÝ PROBLÉM

Georg Scherer

Filosofické pojednání o smrti, rozdělené do čtyř částí. V první si autor klade staré otázky o smrti, druhá část sleduje hlavní příspěvky ke gnozeologii smrti. V obou částech můžeme poznat nejdůležitější filozofické pozice 20. století k danému tématu. Zároveň se zde odhaluje hluboká krize, do níž dnes upadlo metafyzické chápání smrti a nesmrtnosti. Do třetí části knihy jsou soustředěny významné historické partie, čtvrtá část interpretuje nejdůležitější pokusy o založení „nového“ myšlení v otázce smrti. V doslovu píše profesor Scherer o posunech ve filosofickém zkoumání smrti v souvislosti s palčivými otázkami genového inženýrství, stále vyspělejší medicínské techniky, eutanazie a s dalšími tématy.

Karmelitánské nakladatelství, brož., 195x135 mm, 272 stran, 280 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.